Maruška Vejvodová nám odešla navždy, str. 3

Další kapitola o islámu, píše M. Konvička, str. 6

Nové divadlo chystá Světáky, čtěte str. 8

Kocourkovští učitelé, Josef Krám, str. 10

Legenda Hana Hegerová, Mária Chrappa, str. 11

SEPTEMBER 19, 2013

No 19 (2829)
Volume 64 • $2.00

Published every other Thursday
26 issues in 24 mailings a year
ISSN 08329-2668

ROZŠÍŘENÉ VYDÁNÍ

NOVÝ DOMOV

THE NEW HOMELAND

www.masaryktown.ca PRAVDA VÍTĚZÍ!

CANADA'S CZECH AND SLOVAK BIWEEKLY PUBLISHED BY MASARYK MEMORIAL INSTITUTE INC., SINCE 1950 www.masaryktown.ca

Kde vy jste prožili 9/11?

Pro ND Zdeněk Verňák

Pomalu jsme se loučili s pobytem v Čechách, odlet byl naplánovaný na 13. září 2000. Tři dny předtím nám volali kalifornští přátelé, kteří se starali o naši dvacetiletou kočičku Číču. Byla dlouho nemocná, její stav se zhoršil, měla bolesti. Podle našich instrukcí ji vzali k veterináři uspat, ale on odmítl udělat zákrok bez podpisu majitelů. Nezbylo, než přijet dříve, nechtěli jsme prodlužovat její utrpení.

Tenkrát jsme měli možnost změnit let bez problémů. Pohodlně usazeni, s většinou letu již za námi,uúnaveni dlouhou cestou, jsme klimbali a probouzeli se, občas mrkli na obrazovku televizoru s mapou letu. Najednou mapa zmizela, zase porucha – „kaká-ja těchníka" - jak říkali naši bratři na věčné časy. Jako budíček zapůsobilo hlášení: ,,San Francisco je v mlze a přijímá jen omezený počet přistání. My nemáme dost pohonných látek, musíme mezipřistát v Calgary."

Obličeje se protáhly, zdálo se, že nemůže přijít nic horšího. Letiště v Calgary se hemžilo letadly, kdo by tu čekal takový provoz? Rezignovaně jsme vystoupili a jakoby do nás uhodil hrom - teprve teď nám řekli o událostech v New Yorku, o katastrofě Twin Towers. Zoufalost, nejistota, zmatek. Začala světová válka? Nikdo nedokázal situaci domyslet. Zatím jsme museli zůstat v nabité čekárně, několik telefonů na zdi se žhavilo starostlivými telefonáty. Proč jsou právníci tak neoblíbení? Jeden jejich reprezentant visel na telefonu čtvrt hodiny za hlasitých protestů dalších v řadě. Ignoroval je, ani se neohlédl. Tolik lidí v malém prostoru se málokdy sejde. Šli jsme si vyzvednout kufry. Vedení letiště zřejmě nestačilo nenadálému množství letadel, pasažérů a kufrů. Dvakrát změnili číslo našeho karuselu s bagáží, pokaždé jsme se museli protlačovat davy nervózních, unavených lidí. Zázrakem naše kufry našly své majitele, mohli jsme se vydat do volnějších prostorů. A jakoby mávl kouzelným proutkem: naši kanadští hostitelé, kteří zřejmě nechali všeho a na zavolání přišli pomáhat s organizací. Nelehký úkol, přitom několikaticícovém davu ztroskotanců. V bílých klobouících, s úsměvem, klidně nás dirigovali k čekajícím autobusům na cestu k dočasnému pobytu.

Všechen chaos náhle skončil, lidé se nechávali dirigovat, věděli, že jsou pod ochranou dobrých lidí. Většina pasažérů z našeho letadla se znovu potkala daleko do města v církevním komlexu.Ohromná tělocvična byla pro nás dobrovolníky zařízena tím njelepším, co mohli v tak krátkém čase sehnat. Na podlahách žíněnky pro více než tři sta lidí všeho věku. Paní vedle nás přiznala 83 let. Stoly s jídlem a pitím, v umývárnách mýdlo, šampon, ručníky, samozřejmě každý jiný, vždyť byly přineseny z desítek domácností. Ještě nikdy se o nás cizí lidé tak dojemně nestarali jako tenkrát. A v rohu zářila televizní obrazovka se záběry jako z hororu, jenže tentokrát to není fantazie, ale krutá pravda. Přes chorobnou únavu málokdo mohl spát celou noc. Dětský pláč, postavy plouzící se mezi hustě rozloženými žíněnkami, kašlání a vzrušené rozhovory nedaly nám potřebný klid.

Dodnes mne mrzí, že jsem ztratil poznámky s adresou a jménem církve, jejíž členové v praxi prokázali svoji křesťanskou víru, poslušnost zlatého pravidla - miluj svého bližního jako sebe samého. Nikdy jim to nezapomeneme. Sbírka na kostel byla jistě štědrá při tolika věčných lidech, odkázaných na cizí pomoc.

Ráno pomalu začalo vkládat klid do duší rozjitřených událostmi včerejška. Někdo byl schopen najmout auto a vydat se domů nebo za obchodem po silnici, zatímco letiště v celém severním kontinentu nepřijímala. My měli štěstí - dostali jsme klíče k pokoji v hotelu přímo na letišti. Konečně jsme si mohli odpočinout a dostatečně se vyspat. Dodnes pečlivě uchovávám tričko koupené v hotelu se jménem Calgary, vyšité na prsou, které vždy vyvolává živé vzpomínky. Konečné telefon s pozváním na letiště. Takovou prohlídku jsme nikdy nezažili, ale nedivili jsme se. V kufru na odeslání našli švýcarský, padesátidolarový nůž. K mému úžasu mi ho zabavili. ,,Ale vždyť ten kufr posílám a nebudu mít k němu přístup na letadle!" ,,Máte pravdu," zněla odpověď, ,,ale tamhle tomu pánovi jsme nůž nechali, on poodešel, vyndal nůž z kufru a dal si ho do kapsy." Co na to mohu namítnout. Blbost nezná žádných hranic. Kdyby to alespoň zkazil jen sobě...

Zbytek letu se konečně přiblížil té správně nudné, jednotvárné události, jakou let má být, raději aby o něm nebylo co vyprávět. Jak říká čínská kletba: Kéž bys měl zajímavý život! Snad už nikdy neuvidíme tak prázdné SFO letiště. Dotahovali nás traktůrkem k bráně a podél celé cesty stály dnes

nezaměstnané vlečné traktory, plně osazené posádkami, úsměvem a máváním vítali první letadlo po dvou dnech uzavření.

Nám zůstal smutný úkol naposledy se pomazlit s naší kočičí přítelkyní a poskytnout jí poslední milosrdnou službu. Ještě dlouho potom jsme nacházeli její chloupky a pokaždé znovu litovali, že těm milým zvířátkům je vyměřen tak krátký čas na Zemi.

Ještě jednou děkujeme našim blízkým kanadským přátelům, které jsme předtím ani potom neviděli, ale kteří dokázali, že přátele nejlépe poznáš v nouzi. AŤ ŽIJE KANADA! ◘

BLAHOPŘEJEME

K narozeninám mu přišlo blahopřát celé osazenstvo evangelické farnosti a.v. sv. Pavla. Přišli se pozdravit se svým panem farářem, který je pravidelně už dvaadvacet let provází všemi aktivitami farního života. A nejčastěji také osobními strastmi i radostmi, když se třeba narodí potomek či naopak, když se musí se svým nejbližším rozloučit.

Kolik si reverend Ladislav Peter Kozák vyslechne od svých oveček bolestí, ví nejlépe nejen on sám, ale i jeho manželka Katarína, se kterou společně navštěvují nemocné, připravují s ostatními každoroční tradiční svátky na farnosti nebo setkání Klubu Dolnozemských Slováků Vojvodina, či polské luteránské skupiny sv. Jana, které se stal reverend pastorem, anebo když zajíždějí do Kitcheneru, kde na faráře čekají církevníci sboru sv. Kříže, a do Smithville, kde zase sídlí sbor sv. Matúša. Se všemi těmi se ztotožňujeme, když hovoří o obětavosti a zodpovědnosti svého faráře, o ochotě, vstřícnosti a vzdělanosti.

Ladislav Kozák se narodil 16. srpna před pětašedesáti lety. A jak je možné si vyhledat v památníku farnosti, vydaném k jejímu padesátiletí trvání, na studia teologie ho připravil farář Matej Tasler, farář a spisovatel, jehož komunistický systém doslova uvláčel k smrti.

"To on mě konfirmoval i vedl v mém duchovním životě spolu s farářem Pavlem Hroncom v době studií, později na fakultě i ve farářské praxi," oceňuje Ladislav Kozák kvality svých učitelů, a hned dodává, že "díky" politickým skutečnostem byl přijat do školy až na třetí pokus. Ale ani tam mu nedal systém klid. Po roce byl povolán na rok do vojenské povinnosti. Když studia dokončil, zůstal na fakultě jako asistent a duchovní správce v Bratislavě. Chvíli působil ve Sládkovičově jako farář. Ovšem na základě rozhodnutí Generálního biskupského úřadu v Bratislavě a ministerstva kultury – sekretariátu pro věci církevní - se nesměl zabývat věcmi církevními, aby negativně neovlivňoval své věřící, až vlastně do pádu komunismu. V mezidobí působil v nemocniční knihovně, později, po 17. listopadu 1989, byl novinářem v ČSTK pro církevní problematiku. V r. 1990 jej pověřil předsedající biskup založit a vést redakci „Duchovného života" ve Slovenské televizi. A krátce nato byl reverend povolán do sboru slovenské ev. a. v. církve sv. Pavla v Torontu.

S jakým předsevzetím tenkrát nastu-

➤12

KE DNI

Život je jako běžící divoký kůň, míjící ty druhé. S některými ho spojuje kus cesty, na kterých spolu prožijí životní příběhy, aby se pak rozdělili a po své chuti letěli každý po svém dál. Tak mi přijde dopis Honzy Chlumského, o jehož obsah se ráda se svými čtenáři nyní dělím.

„Na článek Historie jednoho príma kina v Praze, uveřejněném v ND (dvojčíslo 14/15, na str. 16), mně došla odpověď od bratrance Miloše, syna tety Mildy Šafaříkové, který žije v Kalifornii. V závěru dodal: „...nevím, co mě to chytlo, ale trošku jsem si i poplakal - asi radostí, že jsem svým článkem udělal opravdovou, očividně hlubokou radost někomu, kdo v Trojické ulici bydlel, a mnou popisovaného dění tam se v té době účastnil. Také možná proto, že ve svém listě chválí mého tátu, který byl (a dodnes zůstal) mým idolem."

Ahoj Honzo, ten úžasný článek o kinu Vyšehrad mne nejen potěšil, ale dokonce dojal. Chtělo se mi brečet nad tím ztraceným časem a komunisty zničeným světem. Píšeš úžasně a nechápu, jak si můžeš pamatovat takové detaily. Pokladní Palečková...když jsem byl teď v Praze, tak jsem seděl s Vlastou Paleckem v hospodě - ale nevím, jestli to byla jeho maminka nebo babička...?

Pan Zlesák - velký kamarád mého otce, či děda Kolda - to jsou jména, na která bych si sám nikdy nebyl schopen vzpomenout. Tu promítací kabinu jsem navštěvoval často a tvůj tatínek mne tam nechal koukat na nepřístupné filmy. Do bio Vyšehrad jsem chodil už za války, kdy tam promítali německé filmy.

Tvůj tatínek byl úžasný. A i já jsem mu tam nosil kávu a zákusky, které mu posílala moje maminka.

Vy jste přece bydleli na Pankráci, ale přitom znáš Trojickou tak dobře. Byla to přímá ulice, a bylo na ní vše. Kostel, potraviny Karlín, Knihař Srnka, hodinář Vojtěch, krejčová Plechatá, AutoElektrika Sládek, zelenina, uzenář Vlasák, Lamač klobouky, holič, tři hospody, dvě cukrárny, mandl, mlékárna, Módní salón Ledvinková (ta byla 14 dní v Paříži a tak měla francouzský přízvuk!).

Byla i určitá těžká doba, kterou jsem vymazal z paměti, a s tím i ty krásné chvilky. Moje maminka byla moc hodná a jsem rád, že i Ty na ni vzpomínáš. V Londýně byla za námi na návštěvě poté, co se narodila naše dcera Joanna. Tvůj a můj otec debatovali o politice a filozofii až někdy do noci, ale konce komunizmu se bohužel nedočkali ani jeden.

Tvůj článek je úžasný. Jako by byl psán přímo pro mne. Jsem si jist, že nikdo ho tak neprožíval jako já. Piš dál!!, Miloš

P.S. Zajímavé čtení je knížka "Pražské podskalí dvacátého století " od Jany Osbornové. My jsme si tu knížku koupili minule v Praze přímo od ní.

A pokud máte sami co milého sdělit svým přátelům, udělejte to, s pěkným slovem se nemá otálet. Právě proto, že i to slovo je jako splašený kůň. Ale neuteče, zaseje-li se ve vědomí duše spřízněné... hezké pohodové dny přeje Vaše

SPOLEČENSKÝ KALENDÁŘ

TORONTO

NE 29.9. v 10.30 – Svatováclavské posvícení, kostel sv. Václava, 496 Davenport Av., Toronto, následuje oběd, cena $20.00 a děti $10.00, rezervace u paní Dany 416.538 2468.

SO 28.9. v 10.00 – Slovenská kanadská kulturní společnost "otvírá veřejnosti dveře" do jejího parku Koliba na 1720 Barbertown Rd., Mississauga. Kdokoliv chce prodávat svoje výrobky (ne jídlo) info Anna Zapletal, tatratravel@hotmail.com, vstup volný.

SO 5.10. ve 13.00 – pořádá Klub Martina Rázusa třetí ročník recitační soutěže MAROŠKO. Zájemci přihlaste do 25.9. na tel. 416. 658 9793, ev. kostel sv. Pavla, 1424 Davenport Rd., Toronto. Soutěž se koná za podpory Úřadu pro Slováky žijícími v zahraničí. Vstup volný. Po dobu soutěže je zabezpečen zábavný program pro děti i s občerstvením.

SO 5.10. v 17.00 – v prostorách Mind & Body Integrated Medicine Clinic se koná vernisáž obrazů Victorie Pearce, jste všichni vítáni, 2921 Lakeshore Blvd. West, Etobicoke

NE 20.10. ve 14.00 každoroční Vepřové hody (večeře za $16 od 17.00 h.) pořádá Kanadská slovenská kulturní společnost v parku Koliba, 1720 Barbertown Rd., Mississauga, info Anna Zapletal, tatratravel@hotmail.com.

PÁ-NE 25.-27.10. - uvádí Nové divadlo českou komedii Světáci.Podle předlohy Vratislava Blažka, Zdeňka Podskalského a Jiřího Vrbeckého hru režíruje Jana Fabiánová.
Na scéně Nového divadla se představí ve svých rolích na dvacet členů Nového divadla plus technický tým za oponou. Těšme se společně na premiéru v pátek 25. října ve 20.00 h. v mississauzském divadle Maja Prentic Theatre. 3560 Dixie Rd., Mississauga, rezervace: 416.463 3182.

ST 30.10. v 18.00 (do 23.00) - Easter Island through the Artists Inner Eye art photography by Artist Pavla Quinn, Laurier Gallery (ONE NIGHT SHOW ONLY), 113 Jefferson Av., Toronto, info: 416.232 0217, www.lauriergallery.com

PO 7.11. v 19.30 – křest CD SIDNEY, MON AMI s kapelou Georga Grosmana Bohemian Swing, hrají Brandon Walker na soprán saxofonu, Ian MacGillivray - trubka, Rafael Keren - akordeon, Rachel Melas - kontrabas, David MacDougall - bicí a GG na kytaru a banjo. Večer je věnován legendě Sidneymu Bechetovi, rodákovi v New Orleansu. HUGH'S ROOM, Toronto, rezervace: 416.531 6604.

NE 10.11. v 17.00 – Nokturna ve městě s renomovaným pianistou Borisem Krajným, kostel sv. Václava 496 Av., Toronto, info a rezervace 416.481 7294.

NE 24.11.v 11.30 (do 15.00) – vánoční sokolské trhy, mj. k mání oběd, občerstvení, vánoční cukroví, dárkové předměty, knihy, tombola, Mikulášská nadílka pro děti. Zájemci o prodej vlastního zbož í. Kostel sv. Václava, 496 Gladstone Av., Toronto, info: Maruška Crháková 416.242 5914, email marie crhak@yahoo.ca.

SO 30.11. v 19.00 – Mikulášská zábava , možnost zakoupení večeře od 19.00 hodin, hudba k tanci začne hrát ve 20.00 h, občerstvení, přineste si dárky pro své milé, Mikuláš je rozdá. Hraje skupina Dušana Drobného.
Vstupné $ 25.00, mládež $ 15.00. Kostel sv. Václava, 496 Gladstone Av., Toronto, info: Maruška Crháková 416.242 5914, email marie crhak@yahoo.ca.

ČESKÁ ŠKOLA TORONTO

SO každá v 10.00 (do 12.00) - Česká doplňovací škola Masarykova ústavu se koná v učebně na 918 Bathurst St. V Torontu. Zápis 14.9. v 10.00 h. pro děti ve věku 5-12 let, info 416. 439 4354 nebo www.masaryktown.ca. Těšíme se na vás.

ČESKÁ ŠKOLA OAKVILLE

SO každá 10.00 -12.00 – česká doplňovací škola, kterou provozuje Holy Family Catholic School, 1420 Grosvenor Street. Oakville, ON L6H 3L2, HCDSB-International Languages. Info třídní učitelka Renata Freiberg, tel. 416.887 9863 nebo renata_freiberg@yahoo.com. Zápisné $25 na dítě na šk. rok, určený „HCDSB-International Languages". Děti, přijďte si s námi povídat česky!

ČESKÁ A SLOVENSKÁ ŠKOLA KITCHENER

Registrace a info pro šk. rok 2013/2014 můžete zasílat na email adresu Mirka. Pirova@wcdsb.ca a Blanka.Michale@wcdsb.ca

SLOVENSKÁ ŠKOLA TORONTO

SO každá 9.00-11.30 – v Blessed Teresa of Callcuta Elementary School, 1120 Runningbrook Dr., Mississauga.

ČESKÁ TV NOVÁ VIZE

SO každá v 10.00-10.30 a ÚT v 7.30 opakování - vysílá Nová vize v dosahu Ontaria na stanici OMNI 1 (v Torontu kanál 47/kabel 4 a 169), producentka Markéta Rešovská, tel: 647.892 6912, Nova Vize, 498 Quebec Ave. Toronto, ON, M6P 2V7, novavize.ca@gmail.com, na www.novavize.com naleznete některé TV programy.

SLOVENSKÁ TV SLOVENSKÝ SVET

SO každá v 10.30-11.00 a ÚT v 8.00 opakování. Producentka Katarína Homolová. Tel: 647.233 3105, email: slovenskysvet@gmail.com, www.tvsedna.com.

SOKOL TORONTO PRAVIDELNÉ CVIČENÍ:

PO – volejbal 20.00 - 22.00 ST - muži a ženy 20.00 - 22.00 G. Harvey S.I. 1700 Kelle St. Info: Marie Crhákové 416.242 5914, ariecrhak@yahoo.ca

SOKOL TORONTO DĚTI A MLÁDEŽ:

SO 16.30 - 18.30 FIT FOR LIFE GYM, 601 Magnetic Dr. U21, Nort York. Info: Marie Crháková 416.242 5914, email: mariecrhak@yahoo.ca

CALGARY

SO 28.9. v 18.30 – pobočka ČSSK pořádá Václavskou zábavu. K tanci a poslechu hraje české duo JANA A DANNY. Vstup $35.00 zahrnuje tombolu a jsou v předprodeji a k vyzvednutí do středy 25. září 2013 u Drahy Neveselé 403.278 6201, Pavla Hebelky 403.272 5585 anebo Boženy Kellnerové 403.295 8438. Přijďte si v rodném jazyku popovídat, pobavit se, zazpívat a zatancovat si. S vámi se všemi nám bude veseleji. Těšíme se na vaši návštěvu. Počet stolů je omezen. Nenechávejte prosím nic na poslední chvíli.

Navštivte dobře vybavenou veřejnou knihovnu v Catholic Pastoral Center, 120 - 17 Ave. SW., půjčují tam knihy na měsíc bez poplatku, telefon 403.218 5502, katalog on-line (M. Hlaváček)

PO 23.9. v 15.00 - český a slovenský dětský kroužek „Kulihrášek" a český a slovenský Dětský klub obnovuje svoji činnost (do 9. 12. t.r.). Rodiče s dětmi se scházejí každé pondělí v 15.00 hodin ve Varsity Bible Church (4807 Valiant Dr. NW). Dětský kroužek je přístupný pro děti do 4 let a dětský klub pro děti od 5 let. Výuka dětí je rozdělena na dvou skupin. V kroužku děti hrají hry, čteme jim pohádky, zpíváme v českém a slovenském jazyce.
Dětský Klub se koná ve stejných hodinách a je zaměřený na výuku českého nebo slovenského jazyka a na hry pro starší děti. Rodičovský příspěvek na kroužek nebo klub je $10.00 za jedno dítě na semestr. Uvítáme nové členy a zájemce! Vaše žádosti a dotazy ochotně vyřídí Andrea Loewen na emailu: andrealoewen@yahoo.ca, 403.270 8164.

CALGARSKÉ LISTY vydává zhruba 4x do roka calgarská pobočka ČSSK, roční předplatné $15, šeky zašlete či pište na adresu Czech and Slovak Association of Canada, Calgary Branch, PO Box 355, Calgary, T2P 2H9.
(Informace pro ND připravila Božena Kellnerová)

EDMONTON

Pobočka ČSSK Edmonton oznamuje, že stále pokračuje krajanská soutěž "Kanada objektivem krajanů". Najdete ji na www.cssk.ca/FS-2012-2013/. Digitální fotografie, které „ulovíte" při svých prázdninových cestách po Kanadě, jednoduše zašlete e-mailem na adresu: fotosoutez@cssk.ca! Napište své jméno, poštovní adresu i název snímku. Čekají Vás pěkné ceny. Uzávěrka soutěže je 31.12.2013. Těšíme se na Vaše záběry. (Připravil

Dva členové SVU v Edmontonu se zúčastnili Pacific Northwest SVU 2013 Regional Conference University of Washington v Seattle. Konference se konala v posledním víkendu srpna. Dr. Jan Soukup přednesl dva příspěvky - první se týkal exuistence sasquatche (toto téma uveřejňuje Nový domov na pokračování). Druhým námětem byly zážitky dr. Soukupa z cesty kanojí z Montrealu do Sault-Ste-Marie, sledující trasu dřívějších "voyageurs"(což také autor publikoval v Novém domově).

Milica Hasalová-Moravčíková se přednesla příspěvek s titulem "The Dissemination of Czechoslovak Cultures and Traditions of the Czechoslovak Exile of 1948", pojednávající o rozšiřování československé kultury v metropolitní oblasti Washingtonu,DC, po emigrační vlně roku 1948. Milica, jakož i ostatní členové rodiny generála Antonína Hasala, byla úzce zapojená do vznikajících československých kulturních organizací. *(od: Paul Kužel)*

28.10. – pořádá SVU Edmonton společně s Wirth Insitute, University of Alberta, tradiční večer s hudbou a večeří u příležitosti 95. výročí vzniku samostatné ČSR.
Slavnostní večer se bude konat ve Fakultním klubu Albertské univerzity. Hostovat bude známý pianista Boris Krajný z Prahy. Následujícího dne se uskuteční v Muttart Hall, Edmonton College, jeho klavírní recitál.

➤4

We acknowledge the financial support of the Government of Canada through the Canada Periodical Fund (CPF) of the Department of the Canadian Heritage.

**Číslo 19 vyšlo 19. září,
č. 20 vyjde 3. října, uzávěrka je 27. září 2013.
Noviny vycházejí čtrnáctidenně.
RYCHLÝ KONTAKT 647.608 1713 vera.toronto@gmail.com**

Se smutkem v srdci oznamujeme, že

paní Marie Vejvodová

zesnula tiše, obklopena rodinou,
v pátek 6. září, ve svých 85 letech věku.

Toto vzpomínání je hodně osobní: Marie ráda slyšela na "Marušku", ale mně se líbí jméno Marie, takže zůstanu u Marie.
Marii znám od roku 1999, kdy jsme se s manželem Josefem přihlásili do sokolské odbočky Kitchener-Waterloo-Guelf s úmyslem cvičit na sletu v Praze. A nakonec jsme se zúčastnili společně tří sletů, na které jsme rády s Marií vzpomínaly: r. 2000 jsme spíše tančily než cvičily v Boleru – děti o nás mluvily jako o vílách (to je fakt, slyšely jsme to). Tenkráte Marie stála na značce, jež byla bahnitá a ona tam ztratila cvičku. Tu pak nesla v ruce, ale nácvik nepřerušila. Na sletu r. 2012 nám během zahajovacích fanfár neustále pršelo. Marie tam stála a čekala na svůj nástup - bez jediné stížnosti. To jí bylo 84 let.
Marie měla ráda lidi, jednotlivce i ve skupinách. Když jí umřel manžel Dušan, jezdila s "děvčaty" lyžovat či rekreovat se někde v Carribians. Často také jezdila do České republiky a do BC, kde bydlí její dcera Radka. Marie měla ohromnou spoustu známých a přátel, myslím, že kdyby se ocitla někde v neznámé Africe, stejně tak by najednou někdo zavolal: "Maruš, co tu děláš?"
Marie byla naprosto neochvějně spolehlivá. Když něco slíbila, vždy to splnila. Posledních sedm let pracovala v redakční radě našeho malého českého magazínu "Dobrý den", na jejímž sezení vždy hostila celou skupinu. Soustředěně pročítala stránky a byla nemilosrdná při vytýkání chyb. Ještě letos v červenci připravila obálky pro DD k rozeslání. Na jedné straně upozornila na chybu, ale na druhé straně nikdy nešetřila chválou a uznáním.
Celá leta pro mě schovávala noviny, abych je mohla předat do Guelph Humane Society, která za papír dostává peníze. Když jsme pořádali prodej ve prospěch tohoto útulku, Marie mi vždy vykouzlila spoustu hezkých, snadno prodejných věciček.

Během prvních let jsme se někdy s Marií dohadovali, protože ona byla veliká vlastenka, pro kterou "co je české, to je hezké" - alespoň nám to tak připadalo. Ale i pak byla s Marií zábava, protože se nikdy nezlobila dlouho, takže jsme vetšinou končívali dohadování smíchem.

Marie byla štědrá a naprosto hodný člověk! Když někdo hodný napsal pochvalnou větičku o našem magazínu DD, ihned jsem jí volala a sdělila jí to. Anebo nás jen tak pozvala na výlet do chalupy v Collingwoodu, a dokonce nás pozvala i do BC, kde měla byt. A to jsme byli jenom známí, žádní blízcí přátelé. Lidičky, Marie mi moc chybí.

Eva Kratochvílová, Guelph, Foto Věra Kohoutová

According to her wishes, there will not be a funeral. Celebration of her life will be held later this year. Date will be announced. Please do not send flowers. Donation in loving memory of Marie Vejvoda to Grand River Trail (www.walterbeantrial.ca) or for her bench in Stanley Park in Vancouver, BC (www.donate.vancouver.ca), is greatly appreciated by her and her family. Marie Vejvoda In Memory Fund: donation can be made to the Marie Vejvoda In Memory established with the Vancouver park Board. Donation will be used to dedicate a commemorative bench for Marie Vejvoda Donations can be made on line at donate.vancouver.ca (please choose the Create a Dedication option and Marie Vejvoda In Memory Fund designations.
Donation can also be made by cheque payable to Vancouver Board of Parks and Recreation c/o Marie Vejvoda In Memory Fund, BC V6G 1Z4. If you need any assistance, please call 604.257 8513 or email donationas@vancouver.ca. For more info about supporting Vancouver's urban parks, please visit www.vancouver.ca

Rodině posíláme naši upřímnou účast. Maruška v nás zanechala řadu nádherných vzpomínek. V našich srdcích zůstane její optimismus, energie a milý úsměv.

Naposledy jsem se s

panem Karlem Daškem

sešla před třemi lety. V kontaktu jsme ale byli pravidelně. Hned na začátku každého roku telefonoval, abychom nezapomněli dát do novin vzpomínku na jeho milovanou ženu Marušku.
Před třemi lety - a to byl onen rok, kdy jsme se viděli v jeho apartmentu, kam mě pozval, aby si popovídal o své početné rodině, kdy tomu bylo devět let, co mu Maruška odešla... nezapomněl ani jediný den na svíčičky. Sotva jedna pohasla, zapálil novou. Měl je připravené na skříňce, jenom sáhnout. Věčný plamínek naplněný vzpomínkami...
Byli spolu šedesát let a v září 2010 by oslavila své devadesátiny. „Brali jsme se dvakrát," nechal se Karel Dašek vnést do minulosti. „Poprvé v r. 1942 v německém Lipsku, za nacistů, kde jsme byli oba dva nasazeni na práci. Podruhé to bylo v Praze, psal se rok 1946 a Marušce hrozil odsun Rusy zpět do jejího rodného Litevska. Vsadili ji, chudinku, na deset měsíců do vězení, než se to všechno vyřídilo, pak napsali, že to byl repatriační omyl...," tiše dodal vzpomínající, jehož datum narození přesahuje představivost obyčejných smrtelníků - 21. února 1918.
Manželé vychovali tři syny – Karla, Ivana a Romana, dva z nich se usadili v Kanadě. Vyslechla jsem si životní příběh, v němž dominovala jeho energická povaha a chuť dělat pořád něco nového.
V životě prošel mnoha řemesly, také řezničinou, opravoval vozy, s Maruškou vedli restauraci. Nevzdával se nikdy.
S optimismem si prohlížel fotografie a nad každou z nich pronesl svůj komentář. Postavy na nich uměl pojmenovat a charakterizovat bez dlouhých pauz. Listování v minulosti přerušilo zasyčení hrnce na plotně: „Vařím," přiznal se také, že rád. A navíc, má-li pro koho, tak ho to těší dvojnásob. A také peče české dobroty. I pro svoji lékařku Danielu, měl ji velice rád - jako svoji dceru, a cítil se zodpovědný za její pohodlí - jako otec. Byl hrdý na to, co všechno zvládá... a nikdy nekouřil, nikdy nepil alkohol a jedl výhradně domácí stravu.
O jeho skonu jsem se dozvěděla čirou náhodou... odešel 20. února. Tak proto už nikdo nevolal, aby připomněl, že tomu bude dvanáct let, co milovaná žena Maruška zesnula... nebýt náhody, člověk by se ani nedozvěděl, že za svoji Maruškou odešel ten, který ji miloval až za hrob.
Sbohem, milý Karle Dašku, zůstala tady na Vás pěkná vzpomínka a nádherný důkaz toho, že láska až za hrob existuje.

-vk-

V úterý 6. srpna zemřel v Torontě ve věku 87 let

pan Evžen Singer,

milovník přírody, rybář a lovec, dlouholetý člen, jednatel a předseda Klubu Nibowaka.
Jeho nezištné a obětavé úsilí značně přispělo k úspěšné činnosti této organizace.
Čest jeho památce. *Členové Klubu Nibowaka*

ČESKÁ KNIHOVNA MASARYKOVA ÚSTAVU
STŘEDA 16.00 - 21.00 **Info 416.439 4354**
Těšíme se na své návštěvníky a jejich rodiny a přátele. 450 Scarborough Golf Club Rd. Toronto

V letošním prázdninovém čase (pracujeme, i když je zavřeno!) naše samizdatové sbírky významným způsobem rozšířil dar Vlasty Chramostové a Stanislava Miloty. Mezi vzácnými exemplář edice Petlice jsme našli např. romány Lenky Procházkové Oční kapky a Růžová dáma, Grušův Dotazník a Šimečkovy Dopisy o povaze skutečnosti. Z edice Krameriova expedice jsme získali Seifertův Deštník z Piccadilly, studii V. Pistoria Stárnoucí literatura a básně L. Fikara Kámen na hrob a K. Šiktance Jak se trhá srdce. Mezi nejvzácnější patří „předpetliční" vydání Kohoutovy hryUbohý vrah a rukopisná(!) Haiku Karla Trinkewitze z roku 1975. Spolu s minulým darem (tento je již druhý!) je to přes 70 samizdatových publikací!
Dalším významným darem je samizdatová kolekce PhDr. Václava Smitky, kterou jsme dostali od Milady Červenkové teprve před několika dny. Je to více než 50 knižních publikací různých žánrů, mimo jiné část díla Egona Bondyho (17 titulů), několik titulů Edice Expedice, ale i tituly pro nás zcela neznámé, např. H. S. Chamberlain: Základy devatenáctého století, O. Spengler: Zánik Západu a Člověk a technika, R. Jičín: Zůstalost a anonymní text Kladivo na dvounohý hmyz.
Dárcům z celého srdce děkujeme i za naše čtenáře a badatele a zůstáváme v naději, že tyto dary nejsou poslední. Z každé samizdatové kolekce je pro nás přibližně polovina opisů dosud neznámá a naše sbírka (největší na světě) tak stále roste.

DIKTATURA VERSUS NADĚJE
Ústav pro studium totalitních režimů, Archiv Kanceláře prezidenta republiky a Metropolitní kapitula u sv. Víta v Praze si Vás dovolují pozvat na výstavu Diktatura versus naděje. Pronásledování římskokatolické církve v Československu 1948–1989, uspořádanou u příležitosti Roku víry a 1150. výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje.
Výstava se koná pod záštitou Miloslava kardinála Vlka, emeritního arcibiskupa pražského, Jana Graubnera, arcibiskupa olomouckého a metropolity moravského, Václava Malého, světícího biskupa pražského, a Jiřího Drahoše, předsedy Akademie věd České republiky.
Výstava bude pro veřejnost otevřena od 11. října do 28. listopadu 2013 v Mladotově domě na Pražském hradě (Vikářská ulice č. 37), denně od 10.00 do 16.00 hod.

Více: http://libriprohibiti.cz, Bulletin 09/2013

SAMIZDAT A EXIL

Jiří Gruntorád z Libri Prohibiti

ADRESY

VELVYSLANECTVÍ ČR V KANADĚ
251 Cooper St..
Ottawa ON K2P 0G2
Tel: (613) 562 3875
Fax: (613) 562 3878
E-mail: ottawa@embassy.mzv.cz
www.mzv.cz/ottawa

GEN. KONZULÁT ČR v TORONTU
Gen. konzul VLADIMÍR RUML
2 Bloor St. W. suite 1500, Toronto ON M4W 3E2
Tel: +1(416) 972 1476
Fax: +1(416) 972 6991
Email: toronto@embassy.mzv.cz
www.mzv.cz/toronto
Nouzové linky:
+1 (647) 282 8119
+1 (647) 406 9221

HONORÁRNÍ GENERÁLNÍ KONZULÁT ČR V CALGARY
Hon. konzul JERRY JELÍNEK
Ste. 611 – 71st Avenue SE, Calgary, AB T2H 0S7
Tel: (403) 269 4924
Fax : (403) 261 3077
Email: calgary@honorary.mzv.cz
jelinek@terramagement.ca

HONORÁRNÍ GENERÁLNÍ KONZULÁT ČR V MONTREALU
Hon. konzul dr. HYNEK ŽIKOVSKÝ
1920-2020 Rue University Montréal, Québec H3A 2A5
Tel: 1(514)316 4383
Email: montreal@honorary.mzv.cz

VELVYSL. KANADY V PRAZE
Ve strunách 95/2,160 00 Praha 6
Tel: (+420)272 101 800
Fax: (+420)272 101 890
Email: canada@canada.cz
www.canada.cz

ČSSK V KANADĚ
PO Box 564, 3044 Bloor St. W.
Toronto ON M8X 2Y8
Tel: (416) 925 2241
Fax: (416) 925 1940
Porady a ověřování dokladů:
Email: ustredi@cssk.ca nebo toronto@cssk.ca, www.cssk.ca
Torontská pobočka (416)762 6846

NOVÉ ČESKÉ DIVADLO
NEW CZECH THEATRE
348 Riverdale Ave., Toronto, ON
M4J 1A2, Tel: (416) 463 3182
Email:nove.divadlo@gmail.com

ŘÍMSKO-KATOLICKÝ KOSTEL SV. VÁCLAVA
Rev. LIBOR ŠVORČÍK
496 Gladstone Av., Toronto, ON M6H 3H9
Tel: (416)532 5272
Fax: (416)516 5311
www.katolik.ca

SLOV. EV. KOSTOL SV. PAVLA
Rev. LADISLAV KOZÁK
1424 Davenport Rd., Toronto ON M6H 2H8
Tel: (416) 658 9793

RÍM.-KAT. KOSTOL SV. CYRILA A METODA, farár JOZEF VAŇO
5255 Thornwood Dr., Mississauga, ON L4Z 3J3.
Tel: (905) 712 1200
Fax (905) 712 0974

THE BATA SHOE MUSEUM
327 Bloor St. W., Toronto, ON
Tel: (416) 979 7799

DEPT. OF SLAVIC LANGUAGES UNIVERSITY OF TORONTO
Alumni Hall, 121 St. Joseph St., Room 405, Toronto, ON M5S 1J4
Associate prof. Veronika Ambros
Tel: (416) 926 1300 ext. 3200
veronika.ambros@utoronto.ca

HONORÁRNÍ KONZULÁT ČR
ve Vancouveru není v provozu.

PŘEDVOLEBNÍ POSTŘEHY

Pro ND Lubomír Stejskal

Středa 11. září. Léta Páně 2013. Shoda data s útokem na newyorská Dvojčata je opravdu jen shodou. Ve staré vlasti je před volbami, a tudíž i priority jsou jiné. Ne že by děs zakódovaný v anglosaském symbolu „9/11“ nebyl připomenut, ale přece jenom...Teď je úkol číslo 1 oslovit voliče.

Na střeše moderní budovy Polygon House na pražské Pankráci je vše připraveno. Česká televize právě zapnula kamery, běží živé vysílání: ODS zahajuje předvolební kampaň. U pultu s mikrofony stojí úřadující šéf strany Martin Kuba. Mlčí. Vteřiny se zdají jako věčnost. Pak polohlasně pronese: „Nám se ztratila aplikace.“ Hlavu má sklopenou, hledí zřejmě na obrazovku notebooku. Viditelně nikoli ve své kůži, neboť takovýto start prezentace partajního programu – to je prostě trapas. Po chvíli se ale vzpamatuje: „Dobré odpoledne, dámy a pánové...“ Následuje festival slibů, což ovšem není doména toliko ODS.

V jejím případě je ale na místě obava: straně, jejíž výsadou bylo, že dlouho plnila roli lídra české pravice, se ztratila nejen aplikace. Je toho o poznání víc. Svým chováním, a aféra kolem jejího premiéra Nečase a jeho milenky a šéfky kabinetu Nagyové to jen umocnila, přišla o důvěru nemalého procenta pravicově smýšlejících voličů. Porovnejme. Ve volbách do dolní komory 2006 obržela pohádkových 35,4% hlasů, o čtyři roky později sice výrazně méně, ale pořád ještě solidních 20,2%.

A dnes? Čísla z posledních týdnů ukazují, že občanští demokraté klesli pod deset procent. Průzkum společnosti SANEP hovoří o 7,8%, PPM Faktum hovoří dokonce o šesti procentech.
Je to vlastně stejné jako v případě koalice, která vládla do letošního července. Po volbách měly strany ODS, TOP 09 a Věci veřejné luxusní většinu 118 hlasů ve dvousethlavé dolní komoře. Na konci tříletého vládnutí se ODS, TOP 09 a LIDEM – odpadlíci od Věcí veřejných nemohli spolehnout ani na těsnou většinu 101 hlasů. Prohospodařit takové množství politických hřiven, to je svým způsobem unikát. Což platí jak o bývalé koalici (2010-2013) vedené ODS, tak o samotné straně občanských demokratů.
Projíždíme starou vlastí a podél silnic vnímáme předvolební billboardy. A na nich spatřujeme nejedno překvapení. Přední novinář prestižního listu je na kandidátce hnutí, kterou vede jeden z nejbohatších podnikatelů v ČR. Řeč je o Martinu Komárkovi z deníku MF DNES, který se lidem při každé cestě kolem dívá do očí, spolu s šéfem hnutí ANO Andrejem Babišem. Říkají: „Nejsme jako politici. Makáme.“ Nabízí se replika: A když se z vás politici stanou, budete makat, anebo to dopadne jako vždycky? Je Komárek pouze maskotem, jako svého času populární televizní publicista Radek John na plakátech strany Věci veřejné? A proč vlastně pověsil novinářské řemeslo na hřebík?
Ne, to není kritika jeho rozhodnutí změnit stranu „barikády“, spíše údiv člověka, který si myslí, že osobnosti jako Komárek mohou být užitečnější pro společnost na stránkách novin než v politickém projektu jednoho byznysmena. Buďme ale spravedliví: Komárek se zachoval férově, nezůstal sedět na dvou židlích. Neporušil principy už nevalné tuzemské politické kultury. Na rozdíl od lidí, kteří působí v okolí prezidenta Miloše Zemana.

Jeho hradním kancléřem je Vratislav Mynář. Z logiky věci lze předpokládat, že jako vysoký státní úředník zůstane nadstranický, myšleno i v nadcházejících předčasných volbách. Jistě, i on má právo kandidovat do parlamentu jako kdekdo jiný. V tom případě nám ale cosi uvnitř, řekněme smysl pro politickou fair play, napovídá, že by se měl vzdát prestižní funkce. Idealisté by si dokonce mohli myslet, že sám prezident by ho měl postavit před dilema: buď kandidatura do sněmovny, nebo hradní úřad. Ne tak ale v současném „zemanovském“ období polistopadového vývoje v republice. Mynář je dál jak kancléřem prezidenta, tak i nově lídrem prozemanovské partaje Strana práv občanů – zemanovci (SPOZ) ve Zlínském regionu. (Co bychom se asi z Hradu dozvěděli, kdyby Mynář nekandidoval za zemanovce, ale dejme tomu za pravicovou TOP 09?)
Dilema tudíž nemá Mynář nebo hlava státu, ale prostý občan. Právem se ptá: Jsou nebo nejsou současné „spanilé jízdy“ Miloše Zemana po českých zemích, jichž se účastní také kancléř Mynář, do prezidentského majestátu rafinovaně zahalenou kampaní šéfa státu ve prospěch „jeho“ strany? A pokud ano, je to fér vůči ostatním? Jak se to slučuje s principem nadstranickosti, který má hlava státu ctít především? Proti tomu je angažmá dnes už bývalého novináře Komárka na kandidátce hnutí ANO čistější než křišťálově průzračné prameny řek ve Skalistých horách.

Sám „nadstranický“ prezident přitom figuruje na billboardech SPOZ: v rohu je umístěna poštovní známka s jeho portrétem a vedle ní nápis: „Já dám hlas zemanovcům. A vy?“ Z kontextu je zřejmé, že Miloš Zeman bude volit zemanovce. Ostatně už dříve to veřejně prohlásil. Je to sice jeho věc, volby jsou tajné, a někoho konec konců volit musí. Že by měl zůstat “nad věcí“ a nechat si to pro sebe, je jistě pravda, ale v jeho případě je to stejně nepředstavitelné jako chtít po pumě americké, aby se stala býložravcem.

Takže, koho volit? Těžké rozhodování a každá rada drahá. Snadnější je odpověď na otázku, koho nevolit. Ne, čeští politici to svým voličům ani trochu neusnadňují. ◘

SPOLEČENSKÝ KALENDÁŘ *ze str. 3*

KITCHENER-W-G ČASOPIS DOBRÝ DEN
vydává ČSSK, objednávka: ekratoch@sympatico.ca, tel. 519.821 3321. Příspěvek laskavě pošlete na: Czech and Slovak Association of Canada, K-W-G Branch, 550 King St. N., PO 42053, Waterloo, ON, N2L 6K5.

ÚT každé 19.00-20.00 - cvičení Sokola, Elizabeth Ziegler School, začne zase od září. Info: náčelnice Sokola Jana Otrubová 519.884 9185. Noví zájemci jsou vítáni i s rodinami a jejich přáteli.

SO každá 9.00 -11.30 – vyučování české a slovenské školy pro děti JK - 8. třída pod záštitou Waterloo Catholic School District Board. Více informací naleznete na www.kwczechsandslovaks.com. Pokud se rozhodnete pro finanční nebo materiální podporu, za kterou ve jménu dětí předem děkujeme, pak odešlete na adresu: CAC-Czech/or Slovak school, 550 King St.N, POB 42053, Waterloo, ON, N2L 6K5.

MONTREAL
21.8.-28.9. – společná výstava s účastní Evy Lapkové y „Accrochage 2013“, galerie Bernard, 3926 rue Saint-Denis, Montreal. Vystavují také další známí malíři a sochaři jako např. Gilles Boisvert, Rusdi Genest nebo André Jasmin. Info: 514.277 0770.

NE 29.9. ve 16.00 – koncert: Marina Krejcarová-Černichovská (zpěv) a Jan Krejcar (klavír), hala St. John's United Church, 98 Aurora, Pointe-Claire. Zazní skladby různých klasických i populárnějších autorů - klasická, operní,operetní a jazzová díla. Info 514.504 7899 nebo email adresu music@cdmfortepiano.ca.

THÉÂTRE LYRICHORÉGRA 20 V MONTREALU
ve spolupráci s University of Wisconsin v Green Bay pořádá již XII. Czech and Slovak International Music Competition / XII. Concours International de Musique Tchèque et Slovaque.
Porotě bude předsedat Jiří Nekvasil, ředitel Národního divadla moravskoslezského a bývalý umělecký vedoucí Pražské opery. Další členkou poroty z České republiky je paní Eva Bláhová, umělecká vedoucí Janáčkovy opery v Brně. Soutěž podporuje Ministerstvo kultury České republiky, Velan Foundation, Sharon Chmel Resch Foundation, Antonin Dvorak Foundation, Maison Slovaque a J. Slabá. První a druhé kolo se bude konat 2. a 3. října, finále a závěrečný **Gala koncert 4. října 2013 ve 20 h** v kulturním domě La Petite-Patrie, 6707 de Lorimier, Montreal. Soutěž je otevřená kanadským operním zpěvákům mladším 36 let. *Info http://lyrichoregra20.wifeo.com, tel. 514.684 7287, fax* $ 50. *(Alain Nonat)*

18.10.-9.11. - výstava nazvaná „Eva Lapka – 10 ans“ v galerii McClure, 350 Victoria Ave, Westmoun. Vernisáž se bude konat 17. října v 18.00 h.: keramická díla, která umělkyně vytvořila během posledních 10 let a která svědčí o jejím uměleckém vývoji v technice zpracování hlíny i v poetickém způsobu ztvárnění lidského těla. Více informací najdete na stránce www.centredesartsvisuels.ca nebo na tel. 514.488 9559.

SO 19.10. od 19.00 - letošní česká dožínková zábava (Octoberfest) se bude pořádat v hale na 5455 de Maisonneuve w., vyhrávat bude česká kapela Spring 68 rozličné taneční žánry, vstupné $15, info: 514.737 9220.

PÁ 1.11. v 19.00 – pořádá pobočka ČSSK a Sokol u příležitosti 95. výročí vzniku ČSR koncert, sál Marie Stéphane, École de musique Vincent d'Indy, 628 chemin de la Côte Sainte Catherine, Outremont. Účinkuje Trio Valdštýn: Mana Shiraishi (housle), Kateřina Jurásková (cello), Martin Karlíček (klavír) - Joseph Haydn – Piano Trio in G major „Gypsy“, Josef Suk – Piano Trio Op. 2, Antonín Dvořák – Piano Trio in F minor. Vstupné $20, senioři a studenti $15

SO 9.11. – pořádá pobočka ČSSK tradiční bazar, hala kostela sv. Ignáce

SO 23.11. – pořádá Sokol a ČSSK Mikulášskou zábavu v hale Slovenského kostela - na rohu Jean Talon a 2nd Avenue. (AM)
NE 1.12. v 15.00 – Mikulášská nadílka pro děti v salonku kostela sv. Ignáce na West Broadway

Finanční podporu na Věstník odešlete laskavě na adresu 5080 Glencairn Ave, Montreal, QC H3W 2B4. Více: montrealvestnik@gmail.com, www.montrealvestnik.com. Czech and Slovak Vestnik - dotazy a informace můžete posílat na montrealvestnik@gmail.com.
(Info z tiskoviny Montrealský věstník, 2013)

VANCOUVER
NE 3.11. ve 13.00 (do 15.00) pořádá pobočka ČSSK předvánoční a knižní bazar, Slovenian Hall, Burnaby

NE 8.12. v 15.00 – Mikulášská nadílka, Jaycee House, North Vancouver, pořádá pobočka ČSSK. Více info na webu www.cssk.ca anebo na Facebooku České a slovenské sdružení

NE 8.12. v 15.00 – Mikulášská nadílka, Jaycee House, North Vancouver, pořádá pobočka ČSSK. Více info můžete získat webu www.cssk.ca anebo na Facebooku České a slovenské sdružení.

Už jste četli nový Zpravodaj vancouverské odbočky ČSSK? Vychází čtyřikrát ročně a řídí jej Blanka Ondrešaková. Nové číslo si určitě nenechejte ujít. Případné dary pro podporu vydávání zasílejte na adresu Czech and Slovak Association, 797-916 West Broadway, Vancouver, BC, V5Z 1K7.

WINNIPEG ČASOPIS PRAMEN
vydává odbočka ČSSK ve Winnipegu, vychází čtyřikrát do roka. Zájemci, napište si o něj na adresu Czech and Slovak Association of Canada, Winnipeg Branch, Attn. Pramen, PO BOX 1732, Winnipeg, Manitoba, Ca, R3C 2Z9. Každá finanční podpora je vítána třeba uplatněním inzerátu. Tel. 204.256 3713, email: mishagogela@shaw.ca

VÁŽENÍ ČTENÁŘI,
ráda bych Vás oslovila v záležitosti naší nezvěstné spolužačky z Gymnázia Jana Nerudy v Praze, která bezprostředně po maturitě 1979 měla emigrovat do Kanady. Od té doby se nikomu ze spolužáků neozvala. A my máme příští rok 35. výročí maturity, tak bychom ji konečně také rádi pozvali.
Za svobodna se jmenovala Judita Benková (rodina pocházela ze Slovenska), ročník 1959, ještě v Praze se v červenci 1979 vdala za adepta medicíny Ivana Petrova.
Dr. Ivana Petrova jsem sice našla na webu jako praktikujícího lékaře v Torontu, ale nevím, jestli je to on nebo jen shoda jmen.
Najde se někdo, kdo by i mohl poskytnout jakoukoliv informaci?
Jitka Scholz, Wittelsbacher str. 32, D-82110 Germering, email: jitkascholz@aol.com

MILOVNÍCI HUMORU prof. PAVLA KANTORKA,
máte možnost zhlédnout pořad České TV „13. komnata Pavla Kantorka“ na této internetové adrese: http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/1186000189-13-komnata/213562210800018-13-komnata-pavla-kantorka.

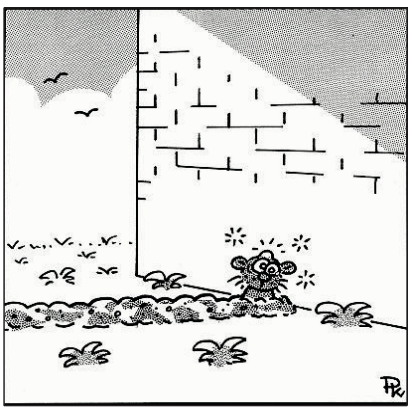

POMOZTE NÁM VYHLEDAT STOPY GENERÁLA SKLENOVSKÉHO

Ve svém dopise se autor Josef Adamec ze Štramberka obrací o pomoc při hledání stop generála Bruna Sklenovského, jehož život přival za hranice jeho domoviny.

„Zajímám se hodně o minulost městečka, o jeho staré rody a ro-

diny. Rád bych dohledal osudy jednoho českého generála, který brzy po únorovém puči v r. 1948 utekl na Západ a usadil se v Kanadě.
Zajímám se o něj proto, že jeho matka pocházela ze starého štramberského rodu a on sám měl velké vlastenecké zásluhy.

Ve Větřkovicích (asi 7 km od Štramberka) se Valentinu Sklenovskému a jeho manželce Kláře roz. Jurákové ze Štramberka čp. 7 narodil syn, kterému dali jméno Bruno.

Světlo světa spatřil 17. října 1893, 15.10.1915 byl odveden a ještě téhož dne nastoupil vojenskou službu a byl převelen na ruskou frontu. Zde se již 1.9.1916 přihlásil do Čs. legií v Rusku, absolvoval důstojnickou školu. Se svým útvarem se zúčastnil bojů s bolševiky, během nichž byl raněn. Po vyléčení nastoupil službu u 1. čs. dělostřelecké brigády. Zde absolvoval i dělostřeleckou důstojnickou školu, po jejímž ukončení působil jako velitel baterie u 3. čs. dělostřeleckého pluku, s nímž se zúčastnil bojů zadního voje čs. vojsk s bolševiky při ústupu do Vladivostoku.
V osvobozené vlasti a po krátké repatriační dovolené v r. 1920 nastoupil službu jako zástupce velitele baterie u děl. pl. 53 v Uherském Hradišti. Zde byl také 1.8.1920 aktivován a stal se vojákem z povolání. Dnem 1.10.1927 byl přidělen k Válečné škole v Praze, později prošel mnoha vojenskými funkcemi. Dnem 20.3.1935 byl přidělen k Ministerstvu národní obrany – hl. št. v Praze s určením pro ŘOP (Ředitelství opevňovacích prací – stavění pohraničních pevností), kde působil u I. oddělení nejprve jako přednosta dělostřelecké skupiny, od 1.1. do 15.11. 1937 jako zastupující přednosta oddělení. Po okupaci ČSR nastoupil k MNO – hl. št. v Praze jako člen delimitační komise pro Německo (určování hranic mezi Německem a Českem). U této komise působil až do června 1939 v hodnosti plukovníka generálního štábu. Komise jednala s Němci o hranicích okupovaného území. Jako člen uvedené delimitační komise usiloval při stanovování hranic 5. okupačního pásma, aby jeho česká rodná obec Větřkovice i okolní české obce zůstaly v ČSR. Od počátku okupace byl zapojen v odboji jako příslušník štábu Ústředního vedení Obrany národa, v němž vykonával funkci přednosty zásobovacího oddělení. Jeho rozsáhlá odbojová činnost však byla vyzrazena, a proto musel uprchnout do zahraničí. Dne 30.12.1939 překročil hranice na Slovensko, odkud se dostal do Maďarska. Zde byl však 3.1.1940 zatčen a do 30.3.1940 vězněn.
Po propuštění se mu podařilo uprchnout do Jugoslávie, kde se 1.4.1940 přihlásil ke službě v čs. zahraniční armádě. Po francouzské kapitulaci byl společně s podřízenými jednotkami evakuován do Británie. Zde započátku působil jako zástupce náčelníka štábu MNO, ale již 13.1. 941 byl ustanoven jeho náčelníkem.
V této vysoké a zodpovědné funkci poté působil až do dubna 1945, kdy řízení armády převzalo MNO v Košicích (od 21 7.1943 jako brig. gen.). Od 12.4. do 19.12.1945 působil v Londýně jako velitel čs. vojenské mise a 20.12.1945 se vrátil do svobodné vlasti. Po repatriační dovolené byl 15.2.1946 ustanoven zatímním přednostou VKPR (vojenská Kancelář prezidenta republiky) v Praze, a krátce poté se dočkal povýšení do hodnosti div. gen. V říjnu 1946 se stal velitelem III. sboru v Plzni, ale již 1. 1. 1948 byl přeložen do výslužby. S obavami sledoval vývoj na vnitropolitické scéně a po únorových událostech se rozhodl opět odejít za hranice. Československo-německé hranice překročil již 21.3.1948. Zpočátku pobýval v Německu, odkud přesídlil do Británie. Mezitím byl v ČSR 14.2.1949 degradován na vojína v záloze.
Jeho další stopy se v exilu bohužel ztrácejí. Podle ústních svědectví svých bývalých spolubojovníků se údajně usadil v kanadském Torontu, kde ve druhé polovině roku 1957 (1. srpna) zemřel.
Po listopadu 1989 byl posmrtně rehabilitován a byla mu navrácena hodnost divizního generála.

Považuji za potřebné připomenout, že rodové kořeny tohoto generála zasahují do Štramberka. A po přeslici hodně hluboko – příjmení Juřák se ve štramberských matrikách objevuje už v 17. století! Ve Štramberku snad nebylo rodiny, která by v průběhu první světové války nebyla postižena válečnými útrapami. Z některých chalup rukovali tři i čtyři chlapi. Ne všichni se vrátili. Na tři sta padesát chlapů ze Štramberka bylo povoláno do zbraně... tak jako dědeček Roberta Sopucha (kdysi člena M.P., působícího v Ottawě známého v Kanadě jako R. Sopuck) se svými bratry, jehož kolébkou byl rovněž Štramberk.
Děkuji vám předem za snahu a ochotu a těším se na jakoukoliv zprávu."

Informace adresujte na email: JOS.ADAMEC@SEZNAM.CZ.

Obracíme se na naše čtenáře s prosbou, aby autorovi při pátrání osudů gen. Sklenovského v Kanadě pomohli, aby mohl dokončit svou záslužnou archivní práci o tak významném českém vlastenci.

Konečně, nebude to poprvé, co se díky vám, pozorní čtenáři, po dlouhých letech odloučení setkali přátelé i rodiny, nebo co se dostalo jiným potřebných informací.

Nevidíte totéž co my - členové debatního klubu Cicero, že řeči nejmocnějšího muže světa prezidenta Obamy jsou bezzubé, přestože prezident má ústa plnou krásných zubů a medových slov, a přece ty řeči dopadají na hluché ucho? Nemluvíme teď o Sýrii či Egyptu, které se potácejí mezi občanskou válkou a masakrováním lidí, ale o událostech z konce července v Americe. Bankrot slavného zrození města automobilismu Detroitu nám vyrazil dech; úpadek Detroitu vrcholící dluhem 18 miliard se jeví co finanční kalamita, ale ve skutečnosti je to fiasko byrokracie a městských plánovačů zvolených k řízení Detroitu, kteří přivedli Detroit tam, kde nyní je.

Před 50lety měl Detroit coby hlavní město světa výroby automobilů se dvěma milióny obyvatel, rozuměj - statisíce výrobců slavných aut pobírajících nevyšší mzdy, a tím platili vysoké daně do městské pokladny; leč výše daňové povinnosti ve městě Detroitu rostla rychleji než mzdy, a občané Detroitu započali prchat z města, které slibovalo modré z nebe, ale ve skutečnosti vzniklo město s nejvyšší kriminalitou v Americe.
Za 50 let se populace Detroitu snížila ze dvou miliónů na tři čtvrtiny jednoho milióna a dluhy města vzrostly do stratosféry. Slyšel někdo Obamu prohodit pár sladkých slov na téma, že 80 proc. občanů Detroitu jsou černoši, a z nich velká část na podpoře?

Co je lživé, co palčivé

Pro ND Rosťa Firla

Když se řekne slovo Detroit, většina lidí ho propojí se jménem Henry Ford. A je docela smutně ironické, že Detroit zbankrotoval v týdnu, kdy si milovníci automobilismu připomínají 150. výročí narození Henryho Forda, který vlastně slavný Detroit udělal.
Henry Ford nic podstatného nevynalezl. I když pár let pracoval v závodech největšího vynálezce Tomáše Edisona; Ford započal dělat auta z technických poznatků vynálezců na konci 19. století, a byl to tenkrát spíše motorový kočár než auto.
Na počátku 20. století založil Ford továrnu na auta v Detroitu, a díky svému úžasnému organizačnímu talentu a úsilí je považován za největšího průmyslníka 20. století.
Vypráví se historka, že otec mladému Fordovi jeho úmysl stavět auta vytkl větou: ‚Synku, kdo by vyměnil voňavého koně za smrdutý automobil?"

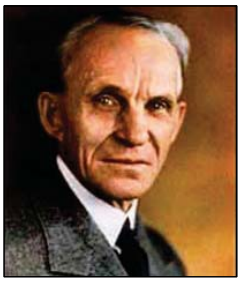

Henry však otcových slov nedbal, postavil první auto ve stodole, která měla užší vrata než činila šířka auta. Aby mohl mladý Henry se svým samohybem vyjet, vyboural vrata a otec syna vydědil co ztracený případ, a Henry odešel z domova do syrového světa. Slavný model Ford T se započal vyrábět a v roce 1914 bylo prodáno 300 000 vozů za cenu 825 dolarů (v dnešním přepočtu inflace dolaru za 100 let by činila cena Forda T 21.000).
Henry Ford proslul tím, že dělníky v závodech v Detroitu začal štědře platit 5 dolary denně, což byl více než dvojnásobek tehdejší průměrné denní mzdy 2,30 dolaru. Fordova filozofie byla, že musí své dělníky dobře platit, aby si mohli Ford T koupit. Vkrátku Detroit přilákal další výrobce automobilů, tedy General Motors a Chrysler. Ale počáteční zásluha - kdo postavil Američany na kola, se připisuje Henrymu Fordovi.
Model Ford T se vyráběl bez podstatné změny skoro 20 let a prodáno bylo miliony Fordů T. John Steinbeck v kouzelné knížce Na plechárně napsal, že průměrný Američan věděl více o karburátoru Forda T než o rodidlech vlastní manželky. Fordovy závody rostly bez ustání a podnik po smrti Henryho Forda 1943 převzal syn, pak vnuk Henry II. Dodnes mají Fordové v závodech vliv a stojí za zmínku, že kolaps autoprůmyslu v roce 2008 překonala firma Ford bez injekce státních peněz, kterou použily Chrysler i General Motors ke svému přežití krize. Tedy Ford je dodnes zdravý podnik bez státního zasahování a vlivu.
Výročí a příběh Henryho Forda se zdá nanejvýš symbolický v době státního zasahování do života i ekonomie pod bezperspektivním vedením Obamy a byrokratů ve Washingtonu.
Přiškrcení americké ekonomiky ve jménu ekologie už není politický přehmat, ale socialistický zločin.
Slavili jsme v klubu výročí narození průmyslníka a vizionáře Henryho Forda, a kdosi řekl, že za 10 let si nikdo na Obamu ani nevzpomene v dobrém slova smyslu, o čemž jsme my senioři v debatním klubu Cicero hlasovali, a všichni vehementně souhlasili. ◘

Poslanci rozpustili Poslaneckou sněmovnu a prezident ČR Miloš Zeman potvrdil jím již předem avizovaný termín předčasných voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR,
Na tuto ne zgruntu novou zábavu poslanců ČR se bude muset najít podle ministerstva financí zhruba miliarda korun, potvrdil Radek Ležatka z tiskového oddělení ministerstva financí. Podobnou částku muselo dát i za poslední sněmovní volby, uvádí české televizní zpravodajství tn.nova.cz.
Organizační zajištění posledních voleb stálo 463 milionů korun a dalších 502 milionů bylo vyplaceno úspěšným stranám, které získaly více než 1,5 procenta voličských hlasů.

O způsobu financování letošních sněmovních voleb podle něj rozhodne vláda. Státní rozpočet na letošní rok s nimi nepočítal. Další miliony korun ze státní pokladny odčerpá odchodné poslancům, kteří ve Sněmovně skončili.
„Sněmovna by ale o peníze žádala ministerstvo financí", uvedl kancléř dolní komory Petr Kynštetr. Sumu na odchodné podle něj teď nelze ani odhadnout. „Až ke kterému dni se sněmovna rozpustí, udělá se propočet. Ten bude u každého poslance podle délky mandátu," objasnil.
Na druhou stranu, sněmovna ušetří na platech. Rozpuštění znamená, že poslanci skončí a platy a náhrady jim už nebudou vypláceny. Nárok na ně vznikne až novým poslancům po volbách, které se musí konat do 60 dnů od rozpuštění dolní komory.
Odchodné zákon charakterizuje jako peněžité plnění v souvislosti s ukončením výkonu funkce představitele, pokud mu do tří měsíců nevznikne nárok na plat z téže nebo jiné funkce. Odchodné činí jeden měsíční plat, k němuž se připočte násobek platu a počtu celých ukončených let výkonu funkce.

Volby budou (kdyby na chleba nebylo)

Poslanci, kterým vznikl mandát na začátku volebního období a nebudou pokračovat po volbách nebo nezískají jinou funkci, by tedy měli nárok na čtyři platy. Základní plat zákonodárce je 55 900 korun.
Vyšší platy mají například místopředsedové sněmovny, šéfové výborů a klubů a jejich zástupci. Nejvyšší plat má předsedkyně dolní komory, a to 150 100 korun.
Odchodné se vyplácí po třech měsících po skončení funkce. Lze ale zažádat o zálohu. *(http://zpravy.ihned.cz/c1-60417510-poslanecka-snemovna-odchodne-ministerstvo-financi, 13.8.)*

I když sněmovní strany dostávají od státu také příspěvek na svou činnost, loňské hospodaření řady z nich skončilo ztrátou a zatím i kvůli tomu není zřejmé, kolik by věnovaly na volební kampaň. Vládní ODS skončila loňské hospodaření se ztrátou přes 43 milionů korun, schodek v hospodaření TOP 09 představoval 19,2 milionu korun a i ČSSD byla v šestnáctimilionové ztrátě. S mírným přebytkem skončily Věci veřejné, LIDEM a KSČM.
ČSSD vydala na předvolební kampaně před třemi lety podle výroční finanční zprávy zhruba 270 milionů a ODS asi 542 milionů korun. Podle analytiků musela být propagace ČSSD zhruba stejně nákladná jako ODS. Ostatní strany měly skromnější výdaje.
Ležatka nechtěl odhadovat, kolik by stát ušetřil případným spojením sněmovních a evropských voleb, které budou v květnu příštího roku. Bylo by to podle něj spekulací. Připomněl jen, že náklady na uspořádání voleb do Evropského parlamentu v roce 2009 byly zhruba 466 milionů korun.

V případě jejich souběhu obou voleb by ale stát ušetřil minimálně na odměnách členům 14.000 okrskových volebních komisí, které tvoří hlavní část volebních nákladů státu. Při posledních sněmovních volbách představovaly přibližně 370 milionů korun, uvedl Vladimír Řepka z ministerstva vnitra. Při dvojích současných volbách volební komisaři dostávají pouze příplatek, nikoliv odměnu za každé volby zvlášť.
Celkové výdaje na všechny volby v roce 2010, kdy se kromě Sněmovny volilo i do Senátu a komunálních zastupitelstev, představovaly miliardu a 56 milionů korun. Na samotné volby do Sněmovny potřeboval v roce 2010 Český statistický úřad 94 milionů korun, ministerstvo vnitra 59 milionů a ministerstvo zahraničí dva miliony. Kraje a obce daly téměř 310 milionů.
Letošní státní rozpočet stanovil pouze výdaje na prezidentské a dílčí obecní volby ve výši 700 milionů korun, z toho na lednové prezidentské volby počítal se 600 miliony korun. Kromě toho stát platí každoročně úspěšným stranám zhruba půl miliardy korun na činnost.
(Zdroj: http://tn.nova.cz/zpravy/domaci/kolik-zaplatime-za-predcasne-volby-bude-to-miliarda.html 9.8.2013, autor -gen)

Pozn. Jak už ale víme, květnové spojení voleb se nekoná, protože president rozhodl o předčasných vobách a termín stanovil na říjen: čtvrtek 25. a pátek 26. října v době 14.00 -21.00 h. Pro Generální konzulát v Torontu je termín shodný. ◘
O průběhu a organizaci více na: www.mzv.cz/toronto/cz/zpravy_a_udalosti/volby_do_poslanecke_snemovny_parlamentu.html Připravila - vk -

Proč biolog či ekolog pochopí islám snáze, než orientalista (2) Martin Konvička

4) INŠALLÁH FATALISMUS A ETICKÝ RELATIVISMUS
Každý monoteismus musel v určité fázi svého vývoje narazit na znepokojivou otázku: Jak spojit vševědoucnost a všemohoucnost jediného boha s poznatky o fungování přírody, konkrétně s platností přírodních zákonů. Křesťanství tento rozpor vyřešilo vrcholně středověkou tomistickou syntézou, podle níž Bůh přírodní (ale i etické) zákony jednou ustanovil, a nadále řídí svět jejich prostřednictvím. Tento filosofický výkon umožnil rozvoj novověké přírodovědy a tudíž postupné předehnání krátkodechého islámského náskoku. Islámští myslitelé ale neměli příliš na výběr, omezovaly je koránské verše, například ten, podle něhož za zabití nepřítele kamenem není odpovědný ten, kdo vrhal kámen, ale alláh, neb alláh vedl vrhající ruku i dráhu kamene. Alláh se tak stal božstvem nejen vševědoucím a všemohoucím, ale i hyperaktivním. To jeho vůle řídí přírodní jevy, třeba pád kamene shůry, i naše myšlenky a činy. Hyperaktivita vyplývá už z koránského syžetu, kde sám alláh opakovaně odvolává své předchozí příkazy, aby „zjevil" příkazy nové, lépe odpovídající prorokovým momentálním potřebám.

V islámském myšlení napáchal tento fatalismus nekonečné škody. Je sice vhodný k ovládání tupých mas, ale stává se břemenem v soutěži s méně fatalistickým protivníkem. Alláhova všemocná aktivita vylučuje zákon kauzality – že důsledky vyplývají z příčin – i zákon vyloučení protikladů – že dvě protichůdná tvrzení nemohou být současně platná. Obojí zavinuje upřímné nepochopení i těch nejjednodušších příčinných souvislostí ze strany věřících. Islámská impéria minulosti závisela na službách čerstvě konvertovavších administrátorů a vojáků (např. známí janičáři). Dětství mimo islámské prostředí stačilo, aby takoví lidé v každodenní praxi obstáli lépe, než rodilí muslimové.
Efemérní rozmach „islámské vědy" v ranném středověku byl dílem konvertitů, případně první generace po konverzi. Neschopnost islámských administrátorů, vojáků a techniků je dobře známá západním specialistům, kteří měli co do činění s jejich tréninkem v rámci mezinárodních programů. Novodobou obdobou janičárů jsou i konvertité hájící islám v západních intelektuálních kruzích – oproti nešťastníkům v islámu vychovaným zvládají aspoň předstírat nedogmatickou argumentaci. O to tristnější je sledovat, jak islámský intelektuální relativismus imponuje západním humanitním vzdělancům. „Postmoderní filosofování" je v nemalé míře cvičením v relativizaci. Omezování platnosti různých tvrzení na ten či onen kulturní okruh, či na diskurs toho či onoho oboru, je karikaturou relativní platnosti islámských pravidel. Relativizátorům však uniká (nebo to nepřiznávají), že zatímco pro západního mudrlanta je cílem samotná relativizace, v islámu je prostředkem, napomáhajícím memetické expanzi.

5) DŽAHÍLIA
Jako poslední, úplné a neměnné zjevení boží se islám musel vymezit vůči předislámským kulturním tradicím, vesměs civilizačně a kulturně sofistikovanějším, než byl loupeživý étos zdivočelých beduínů. Mohammedovo řešení bylo radikálně originální. Prohlásil, že islám byl člověku zjeven na samém počátku a že všichni „islámem uznávaní" proroci, od Adama po Ježíše/Issu, učili totéž, co on, avšak zkažení lidé jejich učení překroutili, jak jinak než s šajtánovou pomocí. Nic předislámského tudíž není muslimovy pozornosti hodno, jedná se o čas temnot – džahília – jehož odkaz je lépe zapomenout. Sám mohammed byl v tomto směru tak důsledný, že se odmítl modlit za Ráj pro své nemuslimské rodiče. Nezájem o předislámskou minulost, s periodickými erupcemi vandalství vůči jejímu odkazu, se islámem táhne jako rudá nit'. Od zničení animistických, křesťanských a židovských svatyň na arabském poloostrově vede přímá cesta přes hořící knihovny v Alexandrii a Damašku (či to, co z nich v době islámského záboru zbývalo), organizované vylupování staroegyptských hrobů, likvidaci buddhistických center v severní Indii, boření hinduistických templů za Mughalů až po vandalství zcela nedávná, ať už vzpomeneme sochy bamiyanských Budhů, vyloupená bagdádská a kábulská muzea, vypálené archívy Egyptského institutu, nebo dokonce boření islámských(!) památek v Timbuktu a Mekce, zdůvodněné tím, že by se mohly stát objektem uctívání (to náleží jen alláhovi, ne pozemským artefaktům).

Delikátnější projev nezájmu o předislámský svět najdeme v islámském odborném písemnictví. To oplývá kronikami, jež popisují vítězství mohamedánských armád, a zeměpisnými traktáty, jež detailně přibližují poměry v dosud neislamizovaných oblastech. Bez „arabských kupců" bychom neměli nejstarší zmínku o Praze, cestopisy z vikingské Skandinávie ani několik pojednání o předislámské Indii. Co však nápadně chybí je zájem o minulost, kulturu a myšlení neislámských národů, jakmile byly dané oblasti islámem podmaněny. A tak není náhoda, že za tolik opěvované arabské překlady antického písemnictví vděčíme křesťanům či Židům uvízlým pod islámskou nadvládou a že staroegyptské písmo musel až v 19. století rozluštit Francouz Champollion, přestože islámští dobyvatelé se v písemnostech i artefaktech přes 1000 let bořili po kolena.

Ještě delikátnější projev najdeme ve smíšených rodinách žhavé současnosti. Kulturní islamizace (arabizace?) je od konvertitů očekávána, nejedna manželka muslima si žádá „naučit islám" namísto věna, učí se vařit arabská jídla, učí sebe a děti arabskému jazyku, na záběrech z domácností českých konvertitů vidíme arabské koberce a mozaiky a nikoli (třeba) reprodukce Ladových obrázků. Koncept džahílie tak až na výjimky (tou zásadní je Persie) brání kulturnímu srůstání a výpůjčkám a naopak nahrává vytlačení původních kultur tou islámskou.

Přírodovědce, který zasvětil kus života katalogizaci přírodního dědictví, nemůže nechat chladným vandalství, s nímž islám likviduje práci kolegů, schraňujících a studujících dědictví historické a kulturní. Nedělejme si iluze, že infekce, která ničí památky a muzea staroarabské či egyptské, by se zastavila před poklady uchovávanými v Britské muzeu, Louvru či amsterodamském Rijksmuseu. Nebo před pražským Národním museem s jeho sbírkami trilobitů, připomínkou biologické evoluce a z pohledu striktního islámu tou nejurážlivější džahíliou.

6) POPŘENÍ LIDSKÉ PŘIROZENOSTI A ZÁBRANY INTEGRACE
Většina náboženství a ideologií si vytvoří nějaký systém zákazů, jež posilují soudržnost mezi věřícími a vymezují je proti ostatním. Učebnicovým příkladem je judaismus, jemuž jeho vymezování umožnilo přežít dlouhá staletí diaspory. Islám, který se judaistickou inspirací netají, je v tomto ohledu unikátní v tom, že jeho vymezení haram (zakázaného) je deklarativně neměnné, důsledně vynucované věřícími a systematicky opozitní vůči všemu, co najdeme v sousedních kulturách a tradicích. Zdá se, že Mohammedovi a jeho nástupcům poloha Arábie na křižovatce vícera kulturních okruhů (judeokřesťanského, zoroasterského, hinduistického, afropohanského) umožnila formulovat systém popírající vše, co těmto tradicím bylo svaté, a tím, mimoděk, popřít prakticky všechny lidské universálie – kulturní prvky společné všem ostatním lidským kulturám.

Striktní islám nezná romantickou lásku, ústřední téma poezie a mýtů snad všech neislámských národů. Zakazuje veřejné krášlení žen, pěstované (aspoň nesezdanými) všude po světě. Pokládá za nečisté zvíře psa, v sousedících kulturách přítele člověka až člena rodiny, jakož i vepře, pravděpodobně hlavní potravu v předislámských městech Blízkého východu. Zákaz figurativního umění je v přímé opozici k umění helénsko-křesťanskému.

Snad všechny neislámské kultury inkorporují do náboženských rituálů hudbu, tanec a užití omamné látky. Snad všechny kultury ctí imunitu vyslanců a diplomatů, jejíž poškapání je během islámské expanzi rekurentním tématem. Netřeba snad dokazovat, že odmítání všeho, co je v konkurenčních systémech bráno za svaté, příjemné či aspoň zábavné, předem vylučuje nalezení společných zájmů, a tím integraci jako takovou. ◘

DOKONČENÍ PŘÍŠTĚ

Vrátí se Česká republika k socialismu?

Pro ND Rudolf Jiříček

V posledních dvou letních měsících prodělala vládní politika v ČR od konce r.1989 jednu z největších krizí. Začala volbou prezidenta republiky, při níž byl do čela státu postaven Miloš Zeman. Ten při svém nástupu na Hrad slíbil, že učiní konec lumpárnám politiků, jejich tunelování a korupcím i podvodům. Jestli se ČSSD nepodařilo za celé minulé volební období pro-

sadit ve Sněmovně nedůvěru vládě, postaral se o ni skandál Petra Nečase s jeho podřízenou Nagyovou. Pravicová koalice ODS, TOP 09, VV se rozpadla. Znovu se objevil návrh na rozpuštění sněmovny, kterou podpořila ČSSD 54 hlasů, TOP 09, Starostové 42, VV 9 a KSČM 26. Bylo potřeba 120 hlasů, ale pro rozpuštění hlasovalo 140 poslanců ze 147, když poslanci ODS při hlasování odešli ze sněmovny. Zůstala jen předsedkyně sněmovny Miroslava Němcová, která hlasovala proti návrhu.

K ní se připojil i Jiří Rusnok a zástupci LIDEM. ODS byla najednou zaskočena, protože se stále opírala o svou imunitu a výsledky minulých voleb, které se však už dávno dostaly do konfliktu s národem. Odstupující poslanci tak přišli o měsíční platy 55.900 Kč, náhrady ve výši od 20.700 do 31.400 Kč, příspěvek na reprezentaci a stravování 8.300 Kč - což je ve srovnání s průměrným platem pracujícího občana, a zejména minimální mzdou, neúnosný cynismus.

Miloše Zemana proto obvinili M. Kalousek, Schwarzenberg a poslanec Skokan z protiprávních zásahů proti koalici, ale Ústavní soud v čele s Jičínským a Rychetským obvinění odmítli. M. Zeman pak jmenoval úřednickou vládu Jiřího Rusnoka, v níž byli zastoupeni hlavně zemanovci.

Poslanecká sněmovna jí sice nevyslovila nedůvěru, ale počet hlasů 93:100 rozhodl, že musela vstoupit do demise. Bude zaujímat roli dočasného přechodného správce nezbytných opatření státu. Zeman pak vyhlásil termín předčasných voleb na 25.-26.října 2013. Co od nich očekáváme?

Nově zvolená sněmovna by měla do konce roku schválit návrh státního rozpočtu, zrušit sKarty, zavést normu přes nelegální alkohol a omezit podporu elektrických obnovitelných zdrojů. Ale jak se k tomu staví politici? Okamžitě každá z koaličních stran se začala starat o to, kam kdo z nich odejde do některé lobistické firmy anebo bude znovu kandidovat.

TOP 09 změnila svůj postoj ke koalici od počátku léta 4-5krát. Jejím cílem však nebyla pomoc národu, ale co nejvýhodnější postavení pro sebezachování. Názor, že vstoupí do koalice s ČSSD sice oba předsedové B. Sobotka i K. Schwarzenberg odmítali, ale zde budou hrát svoji roli znovu ambice M. Kalouska, který už jednou opustil svoji skomírající KDU-ČSL.

ODS, v obavě před levicí, znovu vzpomenula v TV, rozhlase a tisku invazi vojsk Varšavské smlouvy v r.1968. Nato odpověděla menší revolta na Staroměstském náměstí nápisy: „Včera tanky, dneska banky!“ Na severu a jihu země se objevily mohutné demonstrace proti 250 tisícům Romů, kteří místo práce pobírají značné příspěvky na počet dětí. Ani s tímto problémem se koalice nevypořádala, a tak se zahájil znovu boj těžkooděnců proti radikálům.

Na druhé straně však došlo k něčemu nečekanému. Na Rudém náměstí v Moskvě došlo k incidentu, když skupina dobrovolníků vystoupila se vzpomínkou na invazi jejich vojsk do ČSSR v r.1968. Zajistila ji policie údajně proto, že na tomto místě se nesmí demonstrovat. V pozadí však zůstala otázka, zda Putin, který byl původně členem KGB, nepovažoval tuto skupinu za provokaci. Záhy nato se v Dubňanech na Hodonínsku, obci Aloise Indry - někdejšího min. dopravy (1963-68), po invazi vojsk člena sekretariátu ÚV KSČ a člena jeho předsednictva, pozdějšího předsedy Federálního shromáždění brežněvovské kliky, co pozvala k nám sovětská vojska v r.1968 - sešli zástupci české KSČM a slovenské KSS. Předseda poslaneckého klubu KSČM Pavel Kováčik vystoupil před obecenstvo jako kdysi Klement Gottwald a oznámil, že demisí pravicové vlády a rozpuštěním sněmovny vyhráli občané ČR.

Za slovenskou KSS se Josef Artin postavil příkře proti primitivnímu kapitalismu. Přitom připomněl současné „revanšistické domluvy“ K. Schwarzenberga s odsunutými Němci. Velvyslanec v ČR V. J. H. Léon prohlásil možnost návratu ČR na cestu k socialismu s využitím poznatků z jižní Ameriky.

Kandidátské listiny voleb do sněmovny už schválil ÚV KSČM. Z původního 9. místa na 2. přesunul dlouholetého poslance, historika a „vědce“ Miroslava Grebeníčka. Předseda ÚV KSČM Vojtěch Filip oznámil, že strana má před sebou důležitý politický úkol. Česká společnost je v krizi a tuto situaci by bylo chybou nevyužít pro cíle jeho strany. Nadcházející volby budou podle něj zlomové, neboť se očekává pád pravicové ODS i TOP 09, na úkor vítězství levice v čele s ČSSD a KSČM.

Nalezneme řešení všech potíží, které zemi tíží? Lidé už mají dost 20 let vlády pravice, která to dotáhla k rozkrádání státu. Místopředseda ÚV KSČM Jiří Dolejš zdůraznil, že se musí udržet vazba mezi stranou a lidem. Strana chce vyhlásit priority KSČM: zrušit asociální opatření pravicových stran a zabránit privatizaci zbytku veřejných služeb. Zajistit práci místo sociálních dávek. Vrátit pravomoc lidem, ne politikům. Zrušit regulační poplatky ve zdravotnictví, upevnit důchody, zrevidovat tzv. církevní restituce, odstoupit od školného, navrhnout přiznání majetku politiků veřejných činitelů a úředníků státní správy, připravit podmínky pro potřeby trhu práce, postavit se za obnovitelné zdroje energie. Od každého komunisty požaduje, aby aktivně pomohl v předvolební akci.

Podle předběžných šetření by v nadcházejících volbách zvítězila ČSSD s 29,5%, před KSČM s 16%, TOP 09, Starostové s 15%, ODS s 9,5%, SPOZ zemanovců se 7%, ANO 2011 se 6,5%, KDU-ČSL s 6%, Strana Zelených s 2,5%, LEV 21 s 1,5% VV, atd.

Najednou jsme se díky chamtivosti pravicových politiků a jejich mafií ocitli v postavení podobném jako v r.1948. Stačilo by jen, aby si KSČM zase dala stejný program jako bývalá demokratická strana, kterou pak pohltila.

Jana Bobošíková za svou stranu Suverenita nabídla proto V. Klausovi pomoc, se kterou by obnovil někdejší jeho ODS. K ní se připojil i šéf pravé frakce ODS Jiří Janeček a Pavel Bém. Kdyby se podle jejich návrhu stal V. Klaus znovu premiérem, mohli bychom očekávat dalekosáhlé změny. Jako urputný odpůrce EU by mohl založit Východní EU v čele s Ruskem a jeho nerostným bohatstvím, zejména ropy a zemního plynu, při spo-

jení se závratně stoupající obchodní bilanci Číny a Indie, kam byla převedena řada amerických i našich firem.

Najednou by se dostala k moci původní myšlenka Oty Šika, která by mohla položit celou západní ekonomii - i beze zbraní. Výrazný pokles ekonomiky ve státech východní Evropy by tak obnovila někdejší RVHP. A byli bychom opět tam, kde sice začíná zaměstnanost (umělá), ale kde také končí svoboda s výhledem na tradiční ruské gulagy na Sibiři...

„Čím déle jsem premiérem tím sociálněmokratičtější jsem“, prohlásil nedávno polský předseda vlády Donald Tusk, dosud známý jako ekonomický liberál. Svým výrokem Tusk zdůvodnil odklon své konzervativní vlády od úsporné politiky. Zkusme toto pozoruhodné doznání rozebrat a vyvodit z něj závěry pro české volby.

ROVNOST A POKROK

Není sice vyloučeno, že úsporná politika posiluje ekonomický růst, i když proto ve světě moc důkazů nenajdeme. Zcela jistě však není populární. To si konzervativec Tusk ujasnil možná ještě včas; konzervativec Kalousek to může analyzovat již jen jako generál po bitvě.

Donald Tusk „polevil“ politiku liberálně-konzervativní vlády a reagoval tak na základní problém pravice vůbec; nepopulárnost její agendy. To stojí za povšimnutí i pro ODS a TOP 09. Politické skandály lze totiž při troše štěstí a vůle vymýtit, negativní programatickou image nikoliv.

Česká levice má nejenom výhodu svých ctnostných opozičních let, ale i bonus přitažlivějšího programu. Na voliče působí sympatičtěji, protože nabízí snadno odlišitelná a atraktivní témata. Její zabudovaná popularita se opírá především o dva pojmy. Rovnost a pokrok.

Levice pěstuje svou pověst strany rovnosti, a tím i strany přerozdělování společenského bohatství. Tím, že přehlíží objektivní nerovnost lidí ohledně nadání a pracovitosti automaticky oslovuje většinu a nabízí jí svůdnou perspektivu dostat

Jak má vypadat pravá pravice

Petr Robejšek

něco navíc.

Pokrok má z hlediska politického marketingu vpravdě ďábelský potenciál. Všechno nové je podprahově vnímáno pozitivněji než již existující. Nové rovná se mladé, mladé rovná se lepší než staré. Proč? Proto!

PRAVICE OSLOVUJE MENŠINY

Česká pravice je spojována zejména především s ekonomizovaným programem, který automaticky oslovuje pouze menšiny. A jako by to nestačilo, říká totéž dvakrát, v tandemu TOP 09 a ODS.

Konzervativci se tak názorově vylučují ze společnosti všech mimo podnikatele, bohatší vrstvy, některé ekonomy a publicisty. Politika spojená s upřednostňováním (byť i vlivné) menšiny končí na opozičním úhoru, v labilních koalicích a momentálně dokonce ohrožuje existenci pravicových stran.

Pro méně chápavé to řeknu takhle: Dosavadní podnikatelská klientela se od konzervativců v opozici okamžitě odvrátí a bleskově se zaranžuje s novou vládou. Skutečný podnikatel totiž umí business za každých okolností. Ekonomickou fixaci politiky a tržní pravověrnost vlády sice přivítá, ale není na ní odkázaný.

BUDOUCNOST PATŘÍ PRAVICI

Českou pravici zřejmě mate vzpomínka na skvělou éru po roce 1989. V první svobodné dekádě mohla říkat a dělat cokoliv a neuškodilo jí to prostě proto, že nebyla levice. Tyto časy se však již nikdy nevrátí.

To nejhorší, co by mohly konzervativní strany v dané situaci udělat, by bylo propadnout trucovitému fundamentalismu. „Naše politika je sice nepopulární, ale správná.“ Politická strana však není misionářský řád. Pravdivost stranického programu se ověřuje jeho použitelností a jeho použitelnost se ověřuje ve volbách.

Aby měla pravice opět šanci na většiny, nemusí „zradit“ konzervativní světonázor. Naopak. Krize konzervativních stran je hluboká a šance ji překonat jsou přesto vysoké. Skutečně konzervativní myšlení a jednání dnes svět potřebuje více než kdy jindy.

A tak pravice musí přejít do intelektuální ofenzivy, jejímž cílem nemůže být nic menšího než prosazení nové definice smyslu a cíle politiky. Budoucnost patří pravici, když se zbaví dosavadní jednostrannosti a využije celý potenciál konzervativního myšlení. Budoucnost patří konzervativcům, ale jen když se jimi opět stanou.

NEÚPLNÝ KONZERVATISMUS

Z hlediska budoucích historiků bude role pravice v polistopadové dekádě spočívat pravděpodobně v tom, že poskytovala ideologické zdůvodnění změny vlastnických poměrů. Fatální však je, že v této roli ustrnula. A proto je pro dnešní český konzervatismus typické právě to, co mu ztěžuje získání a udržení moci.

Konzervatismus však není jen národohospodářská doktrina ani univerzitní seminář finanční politiky. Skutečně konzervativní myšlení je mnohem bohatší a má co říci ke všem oblastem života společnosti. Jenom namátkou. Proč čeští konzervativci nerozpracují vlastní koncepci „soucitného kapitalismu“ a sociálního státu? Kde je tak potřebná konzervativní verze komunální politiky? Jakto, že pravice nezformulovala (popularitu slibující) zdůvodnění národně orientované politiky? A proč konzervativci nerozehrají trumf stability? Nikdo nemůže „umět stabilitu“ lépe než oni a v současném bláznivém světě se s takovým tématem vyhrávají volby.

S ČÍM DO VOLEB?

České konzervativní strany sice již nadcházející volby prohrály, ale přesto by měly velmi pečlivě uvážit, s čím se na voliče obrátí. Když se budou snažit o polemickou nebo omluvnou kampaň, budou hrát roli obětních beránků, kterou jim připsaly okolnosti a nachystali jejich konkurenti.

Volební kampaň českých konzervativců by měla být zásadní a nadčasová. Měla by se distancovat od své minulosti, ale především pojmenovat paletu svých „zapomenutých“ témat tak aby formou i obsahem oslovila obyčejné lidi a nastínit tak první obrysy toho, na čem chce postavit svůj návrat k moci. ◘

(Psáno pro DNES, 28.08. 2013, blog.aktualne.cz)
Zdroj: http://virtually.cz/journal/?q=jak-ma-vypadat-prava-pravice#comment-91548

PREMIÉRA: PÁ 25.10. VE 20.00

Ano, Světáci na scéně Nového divadla. Humorné situace ušité na míru doby, na míru rádoby světovosti, falešného majetnictví a rádoby v šatech velkého světa, kde se nejenže nic netřpytí "jako", ale kde pravost prostě existuje přirozeně jako vzduch. Ale svého snu - ochutnat jej - naši světáci nemohou dosáhnout, protože ten rozdíl světů jednoduše nevidí a necítí, nemohou ho tedy ani prožít či se jím prožít.

Adriana Soudková, Lenka Nováková, Lenka Kimla, Radka Tamchynová

A na úrovni svého myšlení vezmou ve své naivnosti zavděk ochotě profesora, který hodlá zájemce vzdělat natolik, aby se velkého světa nemuseli bát – ale má to háček, je ze stejného těsta – zřejmě také falešný profesor zaměstnaný v knihovně - jinak jako jeho žáci-světáci. Ovšem přece jen má určitou výhodu – i přes svoji nevzdělanost, ale dík své přirozené inteligenci, si ten rozdíl světů uvědomuje… a tak se na cestě do dobrodružství velkosvěta střetává jedna situace za druhou, jež připravují našim světákům a posléze i "lehkým" světačkám rychlé probuzení.

Nádherné filmové role ve Světácích připravili v r. 1966 původní autoři Vratislav Blažek – Zdeněk Podskalský – Jiří Vobecký třem, vlastně šesti klasikům herectví, ale o tom jsme psali minule.

Dnes se podívejme, jak si s obsazením poradila režisérka Jana Fabiánová, jejíž „Malostranské“ s početným obsazením, hudbou, písněmi a bohatými kostýmy nás přesně před rokem důvodně vyzvedly ze sedadel.

Role tří fasádníků svěřila Bohdanu Zatowkaniukovi, Jiřímu Jančárkovi st. a Petru Kohoutovi - co člověk, to typ. Dlouho také přemýšlela o dámách s lehkými mravy – nakonec rozhodla - Radka Tamchynová, Lenka Kimla a Adriana Soudková, jejíž rodná slovenština není hře na závadu. Zcela nanovo povolala Jarka Číhala, který jako by se do role profesora narodil. V případě milence Jarouška vsadila na rozevlátý herecký charakter Honzy Šmída, stejně jako u Lenky Novákové na její již herecké zkušenosti a na talent vyhmátnout situační detaily, takže ji uvidíme coby "noblesní"kuplířku Trčkovou. A nutně si musíme ještě všimnout dalších postav, které dokreslují tehdejší politicko-společenskou atmosféru a naplňují onu naplněnou nádobu průlomy všeho druhu (krejčí, vrchní, policejní kapitán i policista, švadlenky, tanečnice, servírky) – těch se zhostí Martin Bonhard, Petr Smetana, sourozenci Zuzana a Viktor Matejkovičovi, Jiří Jančárek ml., Kamila a Robert Hanouskovi, Zuzka Borovjaková, novicka divadla Gábi Kupčíková... a všechno to dění zarámuje zpívající elegán Ivan Rázl s Martinem Dančovským a Petrem Smetanou.

Podle mě je to jedna z "nejzaměstnanějších" her, co jsme doposud dávali – pořád se na jevišti něco děje: před očima diváků se konají přesuny postav do jiných prostředí, která budou technicky sledovat tři osvětlovači, přestavby na otevřené scéně se odvíjejí za účasti herců i těch za scénou - tam odebrat, tam přidat... dvě židle, tři židle, jeden stůl, dva stoly, záclona dole, záclona nahoře, maringotka, noční podniky... jenom ten, kdo ví, co je to za úsilí udirigovat tak bohatě obsazený orchestr, také ví, jak komplexní vizi musí mít jeho dirigent... a to nám ještě unikla hudba, na které se muzikantsky podílel Bohdan Zatowkaniuk a technicky Ivan Mejzr...

Co ještě dodat? Jen to, že film má jiné možnosti než divadelní jeviště, a proto je nutné ta dvě zpracování od sebe přece jenom oddělit. To, co by mělo na závěr v návštěvnících zůstat, je atmosféra a radost z inteligentního humoru. Takového, který se jen těžko dá přeložit do jiného jazyka. Je to prostě humor náš. Přijďte si ho tedy s námi také vychutnat. Všichni jste na humorové hody srdečně zváni. -vk-

Jiří Jančárek st., Bohdan Zatowkaniuk, Petr Kohout, Jana Fabiánová

Bohdan Zatowkaniuk, Ivan Rázl

Jarek Číhal, Jirka Jančárek ml. FOTO Květoslava Kohoutová

ZÁZRAK, Lehotského film na TIFF

Pro ND Mária Chrappa

Torontský medzinárodný filmový festival (TIFF) prebiehal v Toronte v dňoch 5.-15. septembra, kde medzi 150 filmami bol zaradený i film mladého slovenského režiséra Juraja Lehotského Zázrak (Miracle).

Na tohoročnom filmovom festivale v Karlových Varoch film získal zvláštne uznanie v súťažnej sekcii Na Východ od Západu. V Toronte ho premietali trikrát v sekcii Discovery, ktorej heslom bolo „Režiséri, ktorých treba vidieť. Budúcnosť filmu.“ Toronto neni súťažným festivalom, ale kto sa tuná dobre reprezentuje, získa pozornosť do prestížnej americkej filmovej súťaže o cenu Oscara.

Juraj Lehotský vyštudoval réžiu dokumentárneho filmu v Bratislave a má na konte niekoľko úspešných krátkometrážnych filmov. V r. 2008 sa už predstavil na torontskom festivale s prvým dlhometrážnym filmom Slepé lásky (o láskach a osudoch nevidomých), ktoré získali na rôznych prestížnych festivaloch viaceré ocenenia. Pre režiséra inšpiráciou pre ďalší celovečerný film Zázrak bol príbeh dievčaťa, ktoré sám stretol a v spolupráci s Marekom Leščákom vznikol scenár sociálnej drámy.

Príbeh filmu sa odohráva vo väčšej časti v polepšovni, ktorá sa stáva dovomovom 15 ročnej Ely, kde ju dovedie mama s priateľom. Sú tu dievčatá a chlapci, ktorých matky odvrhli a otcov nepoznali. Ela však chce naspäť svoju slobodu, utečie za svojou láskou, o 15 rokov starším Robym, s ktorým očakáva dieťa. Ten ju však ťahá len do problémov, no Ela je ochotná preňho urobiť všetko – kradnúť, vtiahnúť sa do drogovej aféry, necht sa ponížiť a ohroziť svoj vlastný život. Je to svet krutý, špinavý, a aby režisér poznal lepšie život týchto mladých ľudí v polepšovni, strávil tam pred filmovaním dlhší čas.

Hlavnú postavu filmu Ely obsadil neherečkou Michaelou Bendulovou, ktorú objavil takmer po dvojročnom hľadaní. Našiel ju medzi chovankyňami polepšovne, ako ideálnu herečku pre túto rolu. „Jej osobné skúsenosti života v neľahkom prostredí jej pomohlo stvárniť túto postavu s prirodzenosťou,“ ako sa režisér vyjadril na stránkach denníka Pravda.

Partnéra Ely, Robyho, na druhej strane, stvárnil zas ostrieľaný divadelný herec Robert Roth, ktorý sa zas ukázal v tejto úlohe tak, ako ho diváci ešte nevideli.

Je vidieť, že Lehotský ako režisér dokumentárnych filmov sa dodržiaval zásad, ktoré sa približujú k dokumentu – nakrúcanie s nehercami v reálnych prostrediach. V polepšovni s chovankyňami.

Ako sa sám režisér vyjadril na filmovom festivale v Karlových Varoch, „nemám túžbu nakrúcať o krásnych ľuďoch. Radšej hľadám takých, čo nie sú prvoplánovo pozitívni, ale majú v sebe skrytý potenciál dobra. To sa v nich môže otvoriť a môže ich aj zmeniť.“

Juraj Lehotský sa osobne zúčastnil na Torontskom medzinárodnom filmovom festivale.

SIDNEY BECHET

Pro ND Jiří Grosman

Sidney Bechet (1897-1959) nikdy nedosáhl renomé svého vrstevníka, občasného kolegy a častého hudebního soka, Lousie Armstronga. Na rozdíl od Armstronga nezpíval, nebyl usměvavý, moc společenský a z jeho často zachmuřené tváře nesálala pohoda. Nebyl nejlehčím partnerem ani svým ženám, ani kamarádům.

Na svém prvním turné v Anglii byl zatčen pro údajnou brutalizaci prostitutky (tento čin nebyl ovšem nikdy u soudu dokázán) a posléze vyhoštěn. Později, ve dvacátých letech, byl vězněn rok ve Francii, kde vyzval kolegu pianistu k souboji a během přestřelky poranil kolemjdoucí dámu. Fáma kolem tohoto souboje tvrdí, že Bechet se urazil, když kolega poznamenal, že zahrál nesprávnou notu. Bechet prý vytasil bambitku a se slovy „Sidney Bechet don't play no bad notes", hnal pianistu z klubu ven a na boulevardu za denního světla po něm začal střílet. Bechet ve své autobiografii o incidentu moc neříká a ti, kteří ho znali jsou v domnění, že šlo spíš o žárlivost, když se provalilo, že onen pianista flirtuje se Sidneyho přítelkyni.

Bechet se narodil v kreolské rodině v New Orleans. Na rozdíl od Armstronga, nebylo jeho dětství poznamenáno drtivou chudobou - jeho rodina patřila spíš ke střední vrstvě. Kreolové byli společensky někde mezi bělochy a černochy v tenkrát ještě rasově kompletně rozděleném městě. Bechetův starší bratr Leonard byl trombonistou a kapelníkem profesionálního orchestru a již v šesti letech hrál Sidney na klarinet v bratrově ansámblu.

V roce 1911, tedy ve svých 14 letech, se připojil k orchestru legendárního trumpetisty Bunka Johnsona a zahájil profesionální kariéru. Armstronga předběhl v nahrávacím studiu o několik měsíců, a i když je Armstrong právem považován za otce moderní improvizace, Sidneyho hra na klarinet se již v jeho ranných letech vyznačovala géniem vynalézavosti, emoce a úžasné technické vyspělosti. Lze bez nadsázky říct, že Bechet byl pro klarinet - a později pro soprán saxofon, jeho hlavní nástroj po zbytek života - tím, co byl Armstrong pro trubku a zpěv.

Navíc měl Bechet unikátní talent pro kompozici a složil několik skladeb, které se staly standardními kousky jazzového repertoáru. Jeho skladby se vyznačují pestrou melodičností a hlubokou melancholií, zakořeněnou v kouzle New Orleansu, kde se prolínaly kultury africké, španělské, francouzské, karibské a anglo-americké. Většinu svého života Sidney Bechet strávil cestováním mezi angažmá po celé Americe a po Evropě - dorazil až do Ruska. V Anglii, kam mu byl ve čtyřicátých letech návrat umožněn, měl svou kapelu, která slavila velké úspěchy. Jeho skladby hrály slavné jazzové orchestry, jeho přímo akrobatická technika na soprán saxofonu byla legendární a všichni saxofonisté jeho doby se před ním třásli trémou a obdivem. Přesto Sidney nikdy nedosáhl Armstrongovy slávy a ti, kdo ho znali, tvrdí, že to bylo něco, co ho celý život štvalo i bolelo.

Posledních deset let svého života trávil Sidney ve Francii, kde se mu konečně dostalo ocenění a obdivu, které si bezpochyby zasloužil. Hrál všude před nabitými sály, mnohokrát v pařížské Olympii, ba dokonce napsal i symfonické dílo. Docházeli za ním přední umělci a skladatelé Evropy, a když v roce 1959 v den svých 62. narozenin zemřel, nadobyl statusu legendy a dalo by se i říct francouzské legendy, protože francouzský národ si ho přivlastnil i s jeho podivnou kreolskou francouzštinou, jeho prchlivou povahou, jeho vrtochy a přecitlivělou ješitností, a přiznal mu to, co možná svět nedocenil - že Sidney Bechet patří k největším postavám jazzu a hudby 20. století vůbec.

Mne osobně Bechet oslovil poprvé, když mi můj kámoš a skvělý torontský saxofonista Jirka Hájek zahrál jeho kompozici „Petite Fleur„ někdy v roce 1995. Jirka hraje s nádherným citem pro melodii, a když jsem tuto skladbu poprvé slyšel, měl jsem slzy v očích. Zařadil jsem ji do repertoáru své kapely Bohemian Swing a od té doby ji pravidelně hrajeme.

Před několika málo lety, když Woody Allen natočil film „Midnight in Pari" použil Bechetovu skladbu „ Si Tu Vois Ma Mere" (Kdybys viděl mou matku) jako úvodní hudbu snímku. Na plátně se odvíjelo úchvatné panorama Paříže a při něm zněl Bechetův rozechvělý, kvílivý saxofon jako pláč mladého kluka, kterého ranila první láska. Seděl jsem v křesle tmavého sálu jako přikován. Když jsem po filmu dojel domů, okamžitě jsem si objednal hned dvě knihy o Bechetovi: jeho autobiografii „Treat It Gentle" a také životopis „Sidney Beche" od Johna Chiltona. Současně jsem prosmejčil YouTube, objednal si notové zápisy Sidneyho skladeb a začal se učit. Pak jsem se spojil s kamarádem, soprano saxmanem Brandonem Walkerem, a tak vznikl zárodek nápadu nahrát CD na poctu tohoto nenapodobitelného muzikanta a uspořádat večer jeho skladeb. Výsledkem je (nebo vlastně BUDE, protože na konečné verzi se ještě pracuje) CD „Sidney, Mon Ami" a s ním hudební večer, na kterém zazní Bechetovy kompozice společně s mými a Brandonovými skladbami napsanými na jeho počest.

Zapište si do kalendářů datum 7. listopadu, křest CD SIDNEY, MON AMI s mou kapelou Bohemian Swing, ve které bude hvězdou Brandon Walker hrou na soprán saxofonu, dále budou hrát Ian MacGillivray - trubka, Rafael Keren - akordeon, Rachel Melas - kontrabas, David MacDougall - bicí a má maličkost na kytaru a banjo.

ČT 7. 11. v HUGHS ROOM, Toronto, rezervace na čísle 416.531 6604. Předpokládáme vysokou návštěvnost: večer bude inzerován a propagován torontskou jazzovou stanicí JazzFM a po něm kapela pojede na americké turné. Již nyní rezervujeme sály pro koncerty na Floridě, Georgii, v Iowe a doufáme, že i v Bechetově rodišti, v New Orleansu!!

Těšíme se na vaši návštěvu a na šíření jména SIDNEY BECHET... jazzman, který změnil jazz - dal mu emoční hloubku, melancholii a veselí kreolské existence. ◘

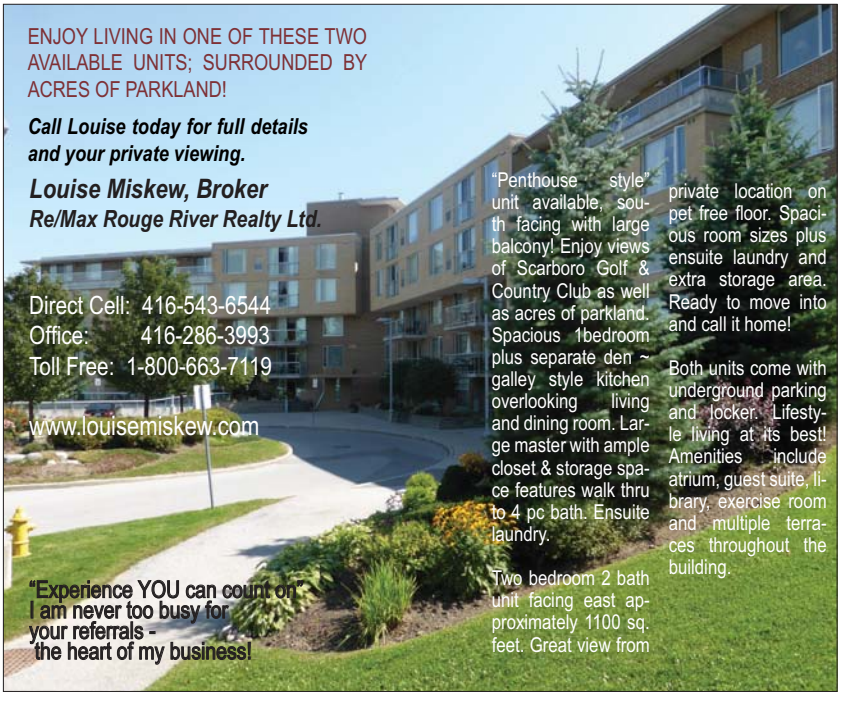

Kde vznikli Kocourkovští učitelé

Pro ND Josef Krám

Odpovíme hned: V Rychnově nad Kněžnou, kousek za vlakovou zastávkou přejdeme koleje a pěšinkou se dostáváme k místu, kde stával rodný domek kocourkovských učitelů, v průčelí kdysi označenému tabulkou. V něm na jaře 1914 gymnazisté, bydlící zde u Čermáků na privátě – nazývali ho katovna v pustém lese, parodovali tehdy populární učitelská pěvecká tělesa. Už za tři týdny secvičování podnikalo dvanáctičlenné studentské pěvecké sdružení tourné po okolních vesnicích. Teprve však po 1. světové válce vystupovali dva z těchto studentů Josef Káš a Svatopluk Venta v kabaretu Červená sedma jako členové Pěveckého sdružení učitelů kocourkovských čili kocourkovští učitelé.

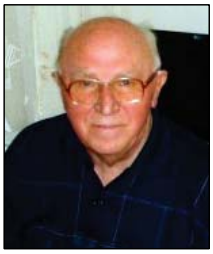

Na počátku stála nezávazná legrace gymnazistů: „Jedné květnové soboty v roce 1914 byli občané bydlící v sousedství starostudentského kvartýru u Čermáků vystrašeni srdcervoucím řevem. To studenti doma zpívali. Občané a živnostníci kolem bydlící velmi na to žehrali a hubovali, řkouce, že by bylo lépe, kdyby si studenti raději hleděli knížek a učili se. Nakukujíce oknem viděli pouze, jak polonahý jinoch řídí sbor jiných, rovněž polonahých jinochů (bylo právě sobotní mytí). Sousedé říkali, že je to ostuda. Nevěděli, bláhovci, že právě tam, ve studentské jizbě vznikla první myšlenka parodovat velká pěvecká tělesa," zapsali zpětně Kocourkovští do své kroniky.

My doplníme, že 23. listopadu 1913 uspořádala místní Občanská beseda koncert Pěveckého sdružení pražských učitelů v Národním domě. Toto sdružení předvedlo především skladby od Foerstera, Kunce, Nováka, Pally a Smetany, a protože se jednalo o koncert mimořádné kvality, jehož účinkující byli známí po celé Evropě (účinkovali mimo jiné v Lucembursku, ve Vídni, Bruselu, Paříži nebo Remeši).

Asi překvapí, že až na Miroslava Zápala, který s nimi ostatně působil jen krátce, nebyli učiteli. Jejich vedoucím byl lékař Josef Káš (1897–1960, který později vydal i lékařské anekdoty pod pseudonymem Jan z Kocourkova). K řediteli slavného pražského kabaretu Červená sedma Jiřímu Červenému je přivedl jejich kamarád Karel Poláček,ostatně rychnovský rodák. A jak to mělo být?

Přišli jednoho dne s dlouhým hubeným mladíkem Josefem Kášem, zazpívali „Baladu na váhu" a „Oslavný sbor", který končil apotheosou „Budiž oslaven", při čemž se poslední slovo opakovalo zpěvně několikrát, takže se správným akcentem bylo slyšet „osla ven" a jeden ze sboru opustil samojediný se smutkem v tváři jeviště. „Mezi zakladateli Kocourkovských učitelů, který všecko organizoval, ale zpíval špatně, byl potomek ochotníka, o kterém píše Jirásek v kronice U nás, jinak bratranec rychnovského starosty Čeňka Langera Rudolf Kudrnáč. Později lékař v Hronově a dlouholetý předseda tamního ochotnického spolku" - doplnil v září 2013 čtyřiadevadesátiletý Rychnovák Zbyšek Středa, původem z Hronova.

Největší sláva později osmičlenného kabaretu Kocourkovští učitelé - jejich výrazem řečeno představitelů popukalistiky - vrcholila ve 30. letech 20. století. Do roku 1958 měli 1390 veřejných vystoupení (mj. v roce 1947 na Dnech československé kultury v Londýně), zpívali ve filmech Kariéra Pavla Čamrdy (1931), U nás v Kocourkově (1934), Katakomby (1940) a Z českých mlýnů (1941), vytvořili 150 původních skladeb, natočili 18 gramofonových desek a na rozdíl od V+W byli nepolitičtí.

Z jejich repertoáru: Otoman a lesní panna, Balada o hřídeli osmkrát zalomené

Vlasta Burian na historické fotce Z archivu autora

a Balada na váhu. Abychom si udělali trochu představu, tak např. Balada na váhu byla parodií na stejnojmenný sbor Vítězslava Nováka v podání Pěveckého sdružení moravských učitelů; zatímco Novák apoteozoval slovenskou řeku Váh, Kocourkovští učitelé pěli o obyčejné decimálce.

➤13

Koncem prosince 1960 došlo v mém mozku zase jednou k rozjímaní o smyslu života. Hlavně toho mého. Po dvanácti letech amerického exilu jsem se plavil zpátky do Evropy a octl jsem se v situaci kde rozjímání - právě tak jako ta hovězí polívka v jedenáct ráno s houní přes kolena a veselá hodinka u baru před večeří - bylo na denním pořádku.

Pozorujíce vzdymající se vlny Atlantiku z paluby velkolodi SS America - občas i s jejich pěnitým přeléváním – mne přímo nutily k zamyšlení. Ať už to bylo spolu s tím šálkem hovězí, nebo pozdě večer bez polívky, ale zato s mírnou opicí.

Osaměle jsem tam tedy seděl a do duše si hleděl. A s hrůzou jsem si čím dále více uvědomoval, že v ní vlastně nic není. Nenacházel se tam žádný životní cíl, žádný smysl života a nebo nějaký ten sebemenší šajn, kam to vše se mnou spěje. Navíc nade vší tou zející prázdnotou se vznášela můra mé pozdní puberty: uvědomoval jsem si, že se pravděpodobně do Evropy plavím jen proto, že jsem někde zaslechl – anebo si toho v biografu všiml – že evropská děvčata se lépe a rychleji dají ukecat.

(Co pojem jeví se mi sloveso „ukecat" jako jakýsi unikát. V angličtině sice jde několika způsoby vyjádřit, že jsem se včera v noci měl dobře. Žádný z nich však neobsahuje ten ryze český mužský šovinismus, který tímto slovesem vyjadřuje, že celkový směr – tedy k posteli – jsem svým nesmírným šarmem a svou vymluvností určil já).

Vraťme se však k těm životním cílům. Na mlhavé zádi lodi se jejich absence jevila zvláště tragicky. Bylo mi sice všehovšudy jen 25, ale už jsem prošel mnoha zaměstnáními včetně neúspěšného pokusu o výcvik námořního pilota. Myl jsem kdysi obrovské hrnce s připáleninami a servíroval mužstvu brčálově zelený hrášek na té největší námořní základně světa a také jsem působil v informační kanceláři jedné letadlové lodi.

V civilu jsem se nejdříve uchytil jako žurnalistický prášek, pak zase jako úředník informační kanceláře anglikánské katedrály. Ty poslední tři aktivity by snad nasvědčovaly, že zde určitý sklon k psavosti byl; na druhé straně všechna tato zaměstnání jsem absolvoval za méně než tři roky, a to zase nasvědčovalo o mé silné znepokojující přelétavosti.

V žádné ze zemí, ve kterých jsem delší dobu žil – a je jich asi deset, nebyla společnost tak ovlivněna hlavou státu jako je už tradičně v Americe. Tam se běžně napodobují některé rysy prezidentova chování: jeho vzhled, mluva, společnost ,ve které se pohybuje, názory a nápoje, kterým holduje. Je to vliv tak silný, že se často proti němu výrazně protestuje. Proto se tam také hlavy státu vraždí daleko více než kdekoliv jinde a prezidentovo chování je vítaným zdrojem materiálu pro americké komiky.

Není tedy divu, že i já jsem podlehl šarmu Kennedyů. To mi nakonec připomněla i má poslední americká láska jménem Alice. Ta mi krátce před odjezdem zaslala dopis, ve kterém mi sdělovala, že za mnou do Evropy nepřijede a přidala slova: Jene, žij, užívej si. Ty stojíš u té nové hranice, ty jdeš dopředu, a proto to jsi ty, kdo se musí vrátit.

Nová hranice, byl kennedyovský pojem The New Frontier. Takže tímto se i do mého milostného života vloudil jeho vliv. Navíc ta slova, a také zbytek dopisu, vyjadřovaly jakési podivení nad tím, že já, jako v nejlepším případě zánovní Američan, odjíždím ze země zaslíbené právě ve chvíli, kdy její budoucnost vypadá nanejvýše růžově.

Je tedy poslední den roku 1960, ani ne tři neděle před inaugurací John F. Kennedyho jako 35. prezidenta Spojených států, což se všeobecně pokládá jako oficiální zahájení nové dynamické a velice vzrušující éry americké historie. Z celkem nejasných důvodů jsem se právě z této země zaslíbené odporoučel; loď SS America brázdí noční Atlantik, já sedím na její mokré zádi, přemýšlíce o svých nanejvýše nejasných životních cílech.

To vše na vysvětlenou stavu, ve kterém jsem se plavil ve společnosti 30 studentek z americké Sarah Lawrence College. Slavil se Sylvestr a každý svobodný mládenec na palubě - včetně sedmdesátiletého lodního lékaře dr. Fitzgeralda - byl pozván do hlavního salonu dělat dámám společnost. Záhy jsem tedy opustil svoje místo na zádi lodi a připojil se k radovánkám.

Po půlnoci jsem přidal k dobrému své skvělé napodobování doktorova jmenovce Barryho Fitzgeralda. Byl to herec v angličtině se silným irským přízvukem, který hrál stařičkého faráře v Československu po válce nesmírně populárním filmu s Bing Crosbym, zvaném Farář od svatého Dominika. Crosby za něj dokonce v roce 1944 dostal Oscara.

Děvčátka se poté rozešla a já znovu zesmutněl, vrátiv se na svou záď. K mé schránce pro životní cíle, která zela prázdnotou, se zvolna připojovaly obavy z osobních nedostatků. Vracel jsem se do české exilové společnosti soustředěné kolem Radia Svobodná Evropa a přitom jsem mluvil s americkým přízvukem jako hrom a používal výrazy jako „bekovat káru do sajrajtu."

V Americe jsem s největším vypětím sil získal univerzitní vzdělání, pořídil jsem si mezinárodní řidičský průkaz a jakž takž jsem se dokázal dorozumět dvěma jazyky. Bohužel, ani jeden z nich nebyl němčina, přestože jsem měl namířeno do Mnichova. Všechno, co jsem v tu chvíli uměl, se mi zdálo být podprůměrné, irelevantní, bezcílné.

Den před příjezdem do Le Havru mne můj spolubydlící v kabině probudil krátce před osmou ráno, že prý loď zakotvila v naší první evropské zastávce – v irském přístavu Cobh. Venku se teprve částečně rozbřesklo a vedle lodi se kolébala jakási obrovská šeredná pramice se zásobami. Přístav samotný nebyl skrze neustálé mrholení vidět vůbec.

Nejevilo se to jako slibný začátek mé evropské odyseje, a navíc palcový titulek v irských novinách k mé chmurné náladě jen přidal. Oznamoval, že včera v Dublinu zemřel herec Barry Fitzgerald. Bral jsem to jako špatné znamení pro mou evropskou budoucnost.

***

Pozn. z odpovědi redakci spisovatele Jana Drábka: „Jsem po uši ponořen do nového románu, ale přeci jenom si občas dám "time out", abych se patřičně zastyděl nad tím, že Vás a Váš znamenitý Nový domov tak přehlížím, co se příspěvků týče.

Připojuji pět částí vybraných z mé knihy Hledání štěstí u cizíků, kterou vydalo v roce 2005 nakladatelství Mladá fronta v Praze. Jedná se o léta 1960 - 1965, kdy jsem se coural po světě - žil jsem v těch letech ve Vídni, Mnichově, v indickém Maisuru a New Yorku, než jsem se odstěhoval do Kanady.

Jde zhruba o čtvrtinu knihy - věřím, že se budou čtenářům líbit. Ve vzpomínkách máme tolik společného…" Děkujeme panu Drábkovi za jeho nabídku, rádi uveřejňujeme.

Hana Hegerová, česko-slovenská kráľovná šansónu

Pro ND Mária Chrappa

Hana Hegerová patrí k žijúcim legendám hudobnej scény. Zahraniční kritici ju nazvali Veľkou dámou šansónu, Piaf z Prahy, Šansonierka so slovanskou dušou.

V apríli tohto roku Francúzsko ocenilo Hegerovej kvality a zásluhy o propagáciu francúzskeho šansónu a francúzskej kultúry všeobecne, v niekdajšom Československu ako aj vo svete. Stala sa laureátkou francúzskeho Radu za zásluhy. Ocenenie z rúk veľvyslanca Francúzska v ČR Pierra Lévyho prevzal speváčkin vnuk Matúš Heger. Kvôli chátrajúcemu zdravotnému stavu (problémy s dýchacím ústrojenstvom, reumatizmus) sa Hana Hegerová nemohla osobne dostaviť. Spievať prestala pre dvomi rokmi, kedy zo zdravotných dôvodov musela zrušiť všetky naplánované koncerty, s ktorými sa chcela rozlúčiť s publikom, pri príležitosti svojich 80. narodenín.

Hana Hegerová sa narodila v r. 1931 v Bratislave ako Carmen Farkašová rodine bankového riaditeľa Jána Farkaša a Margity Čelkovej. Po ukon-

čení gymnázia v Komárne pracovala ako úradníčka a učiteľka. V roku 1953 skončila odborný divadelný kurz pri konzervatóriu a od r. 1953 do r.1957 bola členkou Divadla Petra Jilemnického v Žiline. Režisér Jiří Krejčík si ju vybral do filmu Frona v r. 1954, kde získala väčšie herecké skúsenosti. Vystupovala vtedy pod umeleckým menom Hana Čelková.

Ako sa dostala k spievaniu? „Od malička som rada spievala. Aj v škole, aj v divadle ma poznali ako smejka a ako dievča, ktoré si vie v každej nálade nájsť pesničku. Neviem, kedy a kto prvý raz zaregistroval, že to moje spievanie by hádam aj stálo za pozornosť. Viem len, že raz si ma všimla šansonierka, v tom čase na vrchole slávy, Alica Farkašová a radila mi venovať sa spevu. Nebrala som radu vážne. O krátky čas som tú istú vetu počula z úst Ľuby Hermanovej. Nahovárala ma, aby som skúsila spievať aspoň cez leto. Odmietla som. V tom čase Žilinský tanečný orchester usporiadal rozlúčkový večierok. Prišla som naň akosi prv než sa zišli pozvaní hostia a len tak z nedostatku inej zábavy som si s nimi zaspievala pár piesní.“ Áno, pár piesní a ten jediný večer rozhodol o ďalšej životnej ceste Hany Hegerovej. Bol to dirigent Tanečného orchestra Československého rozhlasu v Bratislave Vieroslav Matušík, ktorý jej otvoril cestu do rozhlasu a klavírista, skladateľ Juraj Berczeller v r. 1957 do bratislavského Tatra-revue, kde práve zakladal svoj orchester. (Bola vydatá za Dalibora Hegera, dramaturga a riaditeľa Novej scény v Bratislave, avšak manželstvo nevydržalo dlho). Čoskoro sa však presunula do pražského divadla Rokoko. V roku 1960 vystupovala i v Alhambra revue v Prahe, kde si ju všimol šéf parížskej Olympie, kde neskôr odišla na stáž. Hegerová nastúpila cestu jednej z najlepších šansonierok doma i za hranicami. Prvú veľkú šancu dal Hegerovej šansón Mylord. Dokázala odolať silnému vzoru a speváckemu prejavu Édith Piaf. Prišla s vlastným prejavom a vytvorila malú tragédiu dievčaťa z ulice z celkom inými prostriedkami. V r. 1961 dostala angažmá i do Semaforu, kde hrala i v dvojzovej opere Šlitra a Suchého Dobře placená procházka. Po boku R. Hrušínského zahrala si vo filme Naděje, ako i v legendárnom filmovom muzikále Kdyby tisíc klarinetů. Ako speváčka sa objavila i vo vynikajúcom filme K. Kachyňu Poslední motýl. Hana Hegerová sa však uplatnila ďaleko viac na poli hudobnom ako vo filmoch. Začala sa naplno venovať koncertovaniu, a to nielen doma, ale i v zahraničí. Škála jej interpretačnej palety bola od začiatku široká, no Hegerová mierila k presnému cieľu, ku ktorému bola cesta lemovaná piesňami typu Zlá nedeľa, Mylord či Dnes naposledy. Jej doménou sa stávajú šansóny dramatického typu, tragicky žalujúce a protestné, šansón sociálny i politický.

Počas angažmá v parížskej Olympii v r. 1967-68 spievala z repertoáru E. Piaf, J. Brela, Ch. Aznavoura. Spriatelila sa s velikánmi francúzskeho šansónu akými boli Bécaud, Brassens, Aznavour. Hegerová vystúpila i na Svetovej výstave v Montreale i v Mozartovej sále vo Viedni. V priebehu svojej speváckej kariéry vystupovala v rôznych krajinách ako v Argentíne, USA, Belgicku, Fínsku, Nemecku, Švédsku, Švajčiarsku a v mnohých ďalších. K nezabudnuteľným

koncertom, s vypredaným hladiskom, samozrejme patria ako v Čechách, tak i na Slovensku.
Šansón si vyžaduje výborného herca i speváka v jednej osobe, ktorý vie do piesne vložiť celú svoju dušu i telo. S tým prejavom sme sa skutočne stretávali u Hany Hegerovej. Treba u nej obdivovať i zmysel pre žáner, pre špecifikum šansónového spevu. Jej hlas plný farebnosti, jej alt niekedy mužne drsný, niekedy zamatovo hebký. Jej bohatý register výrazových odtieňov. Kto by si nepamätal v jej interpretácii Obraz Doriana Greya, Peter a Lucia, Židovská máma, Ošklivá neděle, Levandulová, Vana plná fialek, Lásko prokletá, či legendárnu skladbu Čerešne Jara Filipa na text Milana Lasicu. Do svojho repertoáru často zahrnula i slovenké ľudové piesne.

Hegerovej fanúškovia s netrpezlivosťou vždy očakávali vydanie jej gramofónových platní. Prvá platňa vyšla v r. 1966 pod názvom Šansóny s Hanou Hegerovou. Recitál v r. 1971 a 1973, ďalej nasledoval album Lásko prokletá, Potměšilý host a posledným bol Mlýnské kolo v srdci mém z roku 2010. Od hudobného vydavateľstva Supraphon si speváčka prevzala diamantovú platňu. Keď redakcia časopisu Melodie požiadala v r. 1988 odborníkov, aby svojim hlasovaním rozhodli o najlepších umelcoch v niekoľkých kategóriach, Hana Hegerová vyhrala ako speváčka roka, album roka, singl roka. Len v jednej kategórii bola bez šance – objav roka.

Počas normalizácie Hana Hegerová musela zastaviť svoje aktivity v zahraničí a koncerty v Československu mala tiež obmedzené. Avšak v r. 2002 obdržala od prezidenta Václava Havla medailu Za zásluhy. Tiež sa stala čestnou občiankou Prahy a Žiliny, kde svojho času pôsobila ako herečka. Speváca dráha Hany Hegerovej trvala od r. 1953 do roku 2011.

Strhujúca atmosféra koncertov tejto výnimočnej hudobnej osobnosti, akou bola Hana Hegerová, zostala zaznamenaná ako na platniach, tak i na CD a DVD. ◘

Posílám ti narychlo ještě tenhle mail s nějakými zprávičkami kolem mé osoby. Nechávám Ti pod rohožkou klíč a prosím, abys mi od zítřka po dobu deseti dnů vybírala poštovní schránku a asi dvakrát zalila muškáty na balkóně. Letím do Paříže na pozvání francouzského módního časopisu Vogue, kde jsem obsadila třetí místo v zajímavé soutěži, kterou vypsali a na kterou jsem jim odpověděla. Představ si, že požadovali, aby se jim poslaly náčrty oděvních modelů, o kterých se domníváš, že se postupně staly jakýmisi rozcestníky v tvém životě, dokážeš je stále pečlivě popsat, nikdy jsi na ně nezapomněla a máš je tedy pevně i snově uložené v hlavě.

Pro mne to nebylo vůbec nic těžkého. Poslala jsem náčrty školních sukní, červenou kostkovanou skládací s rozparkem na straně, a tmavomodrou plizovanou. Pak nádherné šaty, ve kterých jsem odtančila maturitní ples, v nápadně fialové barvě, s velikým dekoltem a druhou překrývající dráždivou sukní s mašlí – takové šaty byly v roce tisíc devět set šedesát jen jedny jediné v celém velkoměstě. Také se mi vybavily konfekční letní šaty v kombinaci bílé a tyrkysové barvy, kdy na tyrkysovém podkladu byl potisk bílých kytiček a na bílém tyrkysových. Byly to nádherné šaty s širokým páskem v pase, cítila jsem se v nich dokonale, pořízené byly z mého prvního platu. Odbyla jsem tak trochu první šaty svatební, byl to totiž docela nudný letní kostýmek v nevýrazné bleděmodré barvě. Dala jsem si hodně záležet na elegantních žluto-černých pepitových vlněných, rozvodových šatech, pouzdrového střihu s hodně krátkou sukní, která mi stále neovladatelně, při rozvo-

Lehká povídka (po)dovolenková

Pro ND Jana Fafejtová

dovém řízení, vylézala nad kolena a se zipem po celé délce zad. Žádnou ozdobu nepotřebovaly, byly dostatečně vyzývavé svojí nápadnou kombinací barev - černé, se kterou všechno končí, a žluté, ve které je zakódována určitá odvaha až drzost, a také, samozřejmě, účelem použití. Slavnostně a elegantně působily jednoduché černé krátké šaty ozdobené vpředu bohatým množstvím lesklých miniaturních korálků – ty byly se mnou na mé promoci. Následovaly druhé šaty svatební, které se pyšnily jako vůbec jediné v mém životě, béžovou barvou s nápadnou hedvábnou mašlí pod krkem. Pak jsem ještě namalovala jednoduché bavlněné šaty s rozpínáním po celé délce – v paměti je mám už dost seprané a jejich modrobílý kytičkový potisk ve značně vybledlých barvách. Odložila jsem je, až když jsem vyjela na procházku s miminem v kočárku. Chtěla jsem jim ještě poslat hodně zajímavé kostýmkové šaty se skládanou sukní a nápadně vyřešeným vrškem v zeleno černé kostce velmi vzdušného typu, které jsem si oblékla na svatbu dcery, ale ty jsem pak už neposlala, protože počet modelů byl omezený a nechtěla jsem být ze soutěže vyloučena pro nesplnění podmínek.

Když se tak znovu zadívám na tu životně významnou parádu, tak se to opravdu dá trochu vydávat za jednoduchý, módně strukturovaný životopis. Drž mi palce, ať to v té Paříži všechno dobře dopadne, na molu mají být předvedeny dva z mých modelů a má to být pro mne překvapení, které to budou. Dalším překvapením bude jméno modelky, která modely předvede. Přála bych si, aby to byla Laetitia Casta. Nic ale nemám ani proti Naomi Campbell.

Tak moc děkuji za schránku a kytky, určitě ti za to přivezu nějaký francouzský parfém, a teď už musím jít balit, ráno budu brzy vstávat. Vůbec nevím, co si vezmu na sebe, vlastně nic dostatečně zajímavého pro ten modelingový svět nemám. ◘

Ilustrační foto Wikipedia

Slyšel jakousi horečnou komunikaci v podivném pisklavém jazyce a teprve jak se rozednívalo, začal rozeznávat čtyři postavy, v jejichž středu se octl. Nikdy předtím neslyšel o nějakém Sasquatchovi, a proto si nebyl jistý svým zdravým rozumem, když rozeznal to, čemu později říkal "starý muž", "stará žena" a "teenagers"- chlapec a dívka, všichni kompletně porostlí srstí a velmi vysocí. Starý muž byl mohutné postavy, zatímco stará žena vykazovala známky "odkvetlé krásy" s ochablými tělesnými proporcemi a visutými ňadry. Teenagers byli však velmi štíhlí, atletičtí a agilní. Ti byli zpočátku velmi plaší a stále se skrývali za křovím, zatímco stará žena nebyla nijak potěšena tím, co starý muž přitáhl domů. Zdálo se, že o tom měli hádku. Ostman měl v uzavřeném prostoru kaňonu relativní volnost. Našel malý pramen a na ohýnku si vařil kafe a ohříval své konzervy. Sasquatchové ho také krmili například dužnatými oddenky jakési traviny, které přinesl jednou jeden z nich odněkud celou náruč. Všiml si, že spali na skalní římse, kryté převisem. Jejich stelivem byly hrubě spletené rohože z cedrové kůry a lýka. Ostman používal žvýkací tabák, na který dělal hladové oči starý muž. Když Albert asi po týdnu zajetí otevřel novou krabičku pukovitého tvaru a nabídl starému muži šňupec, ten se zmocnil celého obsahu a najednou ho polkl.

(Foto: https://www.facebook.com/photo.php?fbid=544183425596636&set=a.496049150410064.129615.229128790435436&type=1&relevant_count=1&ref=nf)

Reakcí bylo prudké dávení zhoršené tím, že starý muž chytil Albertovu konvici kafe a naráz ji vypil. Ostman využil momentu, kdy se starý muž svíjel v kotoulech na zemi a s puškou v ruce vyrazil směrem k véčkovitému zářezu ve stěně kaňonu, kterým se jedině dalo utéct. Když se mu stará žena postavila do cesty, vystřelil jí přes hlavu a ta hned ustoupila. Albert potom bez zastávky utíkal asi tři hodiny, ale nakonec zjistil, že ho nikdo nepronásleduje. Po dvoudenním bloudění směrem k pobřeží ho konečně našli dělníci z dřevařského kempu tak zubožného, že byl na pokraji smrti. Albert se o svém údělu se Sasquatchi nikdy nezmínil, protože se obával, že by byl navíc podezříván ještě z toho, že se zbláznil. Ozval se se svým příběhem až po třiatřiceti letech, povzbuzen

SASQUATCH

Pro ND Jan Soukup (7)

reportáží, která se objevila v novinách Agassiz Harrison Observer o tamním setkání se Sasquatchem. http://www.bigfootencounters.com/classics/ostman.htm
http://www.squatchdetective.com/ostman.htm

Jiný popis střetnutí se Sasquatchem, který obzvláště utkvěl v mé paměti je ten, který vypráví rezident kanadské provincie Manitoba, Archie Motkaluk. Jde o článek, který se objevil v novinách Winnipeg Sun 7.1. 2011 a doprovázel jej rozhovor v rozhlase Sun Radio (který je možno poslouchat na následující adrese: http://www.winnipegsun.com/news/sunspeaks/laurie_mustard/2011/01/07/16805241.html)

Motkalukovi je nyní přes sedmdesát let. Byl konečně vyprovokován k odhalení svého zážitku, který tajil po padesát let, když v rodinném kruhu svých potomků sledoval televizní program o Sasquatchovi. V něm totiž vystoupil údajný odborník na toto téma, který autoritativně prohlásil, že žádný Sasquatch neexistuje a je jen psychologickým mýtem. To přispělo k tomu, aby Motkalukovo věkem uzrálé tajemství vystřelilo korek. Vypráví velmi věcně a střídmě, že vyrostl na osamělé farmě poblíž usedlosti Swan River na odlehlém severu Manitoby. Přes svou izolovanost, rodina byla kulturně pokroková a sečtělá. Archie byl poslán na vysokoškolská studia do Winnipegu. Když mu bylo dvacet, vrátil se z Winnipegu na farmu, aby strávil vánoce se svou matkou. Ta ho během pobytu poslala s potahem koní a saněmi do buše pro dřevo. Archie pracoval asi šest kilometrů od farmy v místech, kde bylo hodně polomů. Koně odpojil a nechal je krmit na balíku sena, který s sebou pro ten účel přivezl. Po nějaké chvíli zaregistroval lidskou postavu asi půl kilometru vzdálenou. Zatímco pracoval s pilou a sekerou, postava se k němu pomalu přibližovala. Asi po hodině se postava přiblížila až asi na sto metrů a to byl moment, kdy si Archie uvědomil, že to nebyl člověk. Klidný odvážný mladík pokračoval ve své práci, zatímco bytost se velmi pomalu přibližovala dál. Přišel prý moment, kdy od sebe stáli ve vzdálenosti méně než dvou metrů. Archie strnul, když viděl, že bytost je celá porostlá srstí. Říká, že bytost byla ženského pohlaví. Otázán jak to věděl, odpověděl "Já jsem prostě viděl, že to je samice". Sasquatch-žena na něj se zamračeným výrazem vyrážela čelo a při tom vrčela. Byla asi 188cm vysoká a Archie se tak na ni se svými 193mi cm díval poněkud shora. Během doby, kdy na sebe hleděli, a Archie nebyl schopen pohybu, všiml si sebemenších detailů vzezření tvora. Tvář byla prý holá téměř od ucha k uchu, dlaně byly holé a měly tmavě šedou barvu. Když konečně samice o krok ustoupila, Archie se vzpamatoval. Odešel k saním, kde měl pušku, ale bál se vystřelit, aby nesplašil své koně, kteří zatím poklidně spásali seno. Sasquatchka mezitím poodešla ke keřům jedlých jeřabin a jala se prohrabovat pod nimi sníh, kam jeřabiny popadaly. Archie se vrátil ke své práci s puškou opřenou na dosah ruky. Když po čtyřech hodinách konečně naplnil fůru dřeva, zapřáhl koně a vrátil se domů. Pokud mohl vidět, Sasquatch byl stále ještě na stejném místě. Doma se o svém dobrodružství zmínil své matce a ta ho vybídla, aby jí tvora namaloval. Když viděla náčrtek, prohlásila hned, že to musí být Sasquatch, s čímž Archie se samozřejmostí souhlasil.

Neřekl potom o svém tajemství nikomu po padesát let. *POKRAČOVÁNÍ*

PODIVNÉ VRAŽDĚNÍ

české detektivní povídky

Pro ND Jarmila Horná

Tentokrát v titulu knihy není jméno autora, protože tato je souborem desíti povídek z pera desíti různých autorů. Je to zajímavý nápad – místo jednoho detektivního příběhu na 222 stranách se nám dostává deset krátkých napínavých příběhů. Většina povídek má kolem dvaceti stran, nejdelší třicet tři, nejkratší pouhých sedm.

Detektivky bývají většinou řazeny podle typů spáchaných zločinů, jenže v tomto souboru nejde vždy o vraždu či jiný kriminální čin, ale třeba jen o záhadu kolem osoby zmizelé před svatbou nebo o holčičku, která se ztratila během války.

Heda Bartíková je autorkou povídky Když kohout pije (22 stran). Její hlavní postavou je hrobník, který bydlí na hřbitově a zve mladé ženy na romantické procházky a po nich k sobě na návštěvu. Jenže co z té romantiky a hřbitovních záhad vzejde...

Adam Borek napsal povídku Česká trojka (24 stran). Záhada se točí kolem otázky smrti trenéra ženského fotbalového týmu – zastřelil se sám, či je o vraždu? Panovala v týmu mezi hráčkami profesionální či osobní žárlivost?

Autorkou povídky Slyšel někdo výstřel? je Věnceslava Dezortová (24 stran). V této povídce je zajímavý nejen samotný detektivní příběh, ale současně i nahlédnutí do dnešní české společnosti novopečených podnikatelů a čerstvých zbohatlíků, obchodu s drogami, či mimomanželských a homosexuálních vztahů.

Nebeská Rybná (autorem je Lubor Fajteisek, 19 stran) je malá obec v Orlických horách, kam přijede na letní pobyt manželská dvojice z Rakouska. Manžel trvá na ubytování v jistém značně zanedbaném domě i přesto, že se ve vsi nabízí několik jiných pohodlnějších domů. Proč asi zrovna tam? Nejde o čirý detektivní příběh, ale o záhadu, která se váže k době konce války a poválečného odsunu Němců.

Povídka Jako Benjamino Gigli z pera Ladislava Mušky je nejdelší (33 stran), a psaná nezvykle v první osobě. Není to detektivní příběh, ale historka kluka, který se učil chytat fotbalový míč v brance pomocí systému, jakým se kdysi začínající operní zpěvák Gigli naučil zpívat vysoké C. Podobně jako se ve světě proslavil Gigli, z tohoto vesnického kluka se stane slavný fotbalový hráč a později trenér.

Podzim v Baker Street (28 stran) napsal Martin Petiška, a píše jakoby dr.Watson. Ten pomáhá Sherlockovi Holmesovi řešit zapeklitý příběh ztraceného vévody, který měl před svatbou. Conan Doyle by se za tu povídku nemusel stydět.

Nejkratší povídku Kulička (7 stran) napsal Ladislav Šobíšek. Ale i těch zdánlivě málo stránek stačí pro vtipný příběh o tom, jak obžalovaný vyzrál na zkorumpovaného soudce, který soudil pomocí „kuličkové soudní metody".

Podobně krátká (8 stran) je povídka Vraždění s Masákem od Viktorína Šulce. Je to naprosto odlišný děsivý příběh záhadné postavy Masáka, který vraždí. Podezření padne na chlapce, kterému Masák našeptává, ale pak zahlazuje všechny stopy, až nakonec zmizí jakoby nikdy neexistoval.

Jan J. Vaněk napsal povídku Komedianti (15 stran). Je to příběh manželské dvojice, manžel je váženým primářem v nemocnici, manželka, divadelní herečka, poslední dobou dostává málo velkých rolí. Do příběhu se připletle milenec, navíc také nějaký záhadný vyděrač, a nakonec i vražda.

Smrt mezi květinami (25 stran) z pera Andrey Vernerové je nabitá příběhem o dědictví staré chalupy a velké zahrady, závisti, hamižnosti, podvodu a nakonec i vraždy. Ale vrahem je někdo, koho by čtenář nepodezíral.

Je nesnadné psát recenzi detektivky či záhadného příběhu a neprozradit základní zápletku či vraha. Snažila jsem se moc toho neprozradit, abych čtenáře neobrala o požitek ze čtení a vlastního luštění záhad. Přesto chci zdůraznit, že i při různorodosti témat vždy jde o napínavé příběhy, které se navíc dají snadno přečíst na jedno posezení.

Objednejte v Czech Book Store Lenky Storzerové: toll free: 1 877 287 1015, e-mail: mail@czech-books.com nebo na www.czech-books.com

➤ ze str. 1

poval do Toronta, kde je mimochodem na farnosti nejdéle doposud sloužícím knězem? Odpověď vzdělaného, a nadále se vzdělávajícího kněze byla pro lajka poměrně složitým filozofickým vyznáním, ale reverend Kozák mě ujistil, že každý kněz či kazatel v církvi, který je hluboce motivován touto prací, sleduje hlavní myšlenku, a tou je zaměřit se na učení Ježíše Krista, na jeho skutky. Tady nejsou rozhodující představy kněze, který se musí vzdát pokusů o event. vytváření nových náboženských systémů. A dalším úkolem že je vytvářet na základě poznání podstaty člověka, jeho zájmů a potřeb podmínky, aby křesťanství v něm našlo živnou půdu a mohlo v něm existovat. „Křesťanství je v podstatě velmi jednoduché jako dýchání.

BLAHOPŘEJEME

Úkolem tedy je z křesťanství vcházet do prostředí, v němž žije člověk, a z prostředí, ve kterém žije člověk vcházet skrze Ježíše Krista k ostatním lidem..."

Zajímalo mě, zda je rozdíl mezi kněžskou službou tady a v domovině – a přišlo mi tak nějak cizí, že není, i když zdůvodnění je naprosto logické - křesťanství by mělo být všude stejné. Shrnuje pravdy a podstatu, na kterých křesťanství stojí...

Je velice těžké říci, kolika lidem Ladislav Kozák slouží, protože navštěvovat kostel je záležitost ryze osobního pocitu. Proto je tak trochu alergický na otázku týkající se počtu návštěvníků kostela: „...protože každý člověk prochází vnitřními proměnami, s nimiž se nejprve musí srovnat sám, než předstoupí před tvář Kristovu...

A jaké že má oslavenec přání? „Nemám přání, jsem starý muž, kterému je 2065 let, a který přijímá zítřek tak, jak přichází. Vím, že další den bude s Bohem a Kristem Ježíšem, proto bude dobrý... velmi bych si přál, aby mně Boží láska byla tak srozumitelná a Boží požehnání tak blízké mé ženě a synovi, aby po něm vždy toužili." Jeho otcovská láska se naprosto soustředěně váže na syna Ladislava, který končí studium PhD sociologie na Oxfordu. „Synovi jsem se celý svůj život věnoval, mám ho rád sám sebe, a kdyby potřeboval moje srdce, tak mu ho bez váhání dám..."

Katarína a Ladislav Kozákovi prožili se všemi ostatními krásné odpoledne u stolů plných dobrot, o které se postaral Ženský kroužek Mária a Marta. Odpoledne na bohoslužbě polské skupiny setrval reverend Kozák s dalšími přáteli, kteří mu s chutí zazpívali Mnoga leta... ve své rodné polštině. Mimochodem, ani ta není pro reverenda jazykem cizím, prostě se ji naučil jako i další.

A tak poslední řádek této navštívenky s blahopřáním patří poděkování i s přáním, aby se reverendu Kozákovi jeho každý den naplnil oním požehnáním, které s největší pravděpodobností nesobecky provází i životy naše. *Text a foto -vk-*

Karolínka - gratulant z nejmladších se svým obrázkem pro oslavence

OBTÍŽE S POKUSEM SE VYZNAT A OBDIVOVAT

Pro ND Ota Ulč

Tady v Americe jsem se potkal s všelijakými podivíny. Například jeden z nich se zajímá o politické kotrmelce v naší rodné zemi, k níž ho nevíže ani jedna česká prababička. Nedávno mě zas poťouchle provokoval s žádostí o přesvědčivé vysvětlení nejposlednější vládní krize, vztahu nového prezidenta Zemana k opojným nápojům, multimilionové podfuky s Mosteckou uhelnou, úspěšné úniky jejich manipulátorů, počínání úplatných soudců „doživotní imunita zákony porušujících

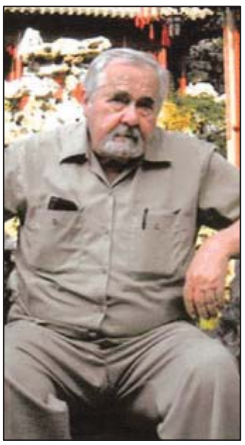

zákonodárců i po vypršení jejich mandátu. Rovněž rád připomíná zřejmě nevykořenitelnou přitažlivost hanebné éry komunistické, půvabu lidí zvláštního ražení - Filip, Grebeníček a taková.

Ne že bych byl zarputilý reziduální patriot, hned se tasící svými trumfy, zde jistěže značně k dispozici, aniž bych se musel zmínit o našem panu prezidentovi s podvodným rodným listem. Nahlédnout přes plot k vojenským pánům by mohlo postačit. V silvestrovské vydání roku 2011 Neviditelný pes zviditelnil můj výtvor s přitažlivým názvem „O zákazu močení nesprávným směrem.“ Tehdy jsem informoval o přísných předpisech: v Afghánistánu, dva tisíce mil daleko od svatého kamene v Saúdské Arábii, příslušníci amerických ozbrojených sil museli dávali pozor, kterým že směrem si ulevují, aniž by pohoršili džihádisty, ba i samého Alláha.“

Center for Army Lessons Learned, odnož Pentagonu, vydala guidelines - instrukce pro armádu, letectvo, námořnictvo. Mezi nimi například toto: „Jestliže je nevyhnutelné, abyste předešel muže pohrouženého do modlitby, učiňte tak s úctyhodným odstupem. Nikdy nemíjejte modlícího muže tak, abyste mu vstoupil do cesty směrem, v němž je Mekka. Vždy kráčejte za ním. Nedotkněte se Koránu či koberce určeného k modlitbě (prayer rug).“ Smrt močitelům nesprávným směrem! „Islám“ doslova znamená „podřízení.“ Tak se podřiďte.

V terénu tak explozivním je radno pohybovat se s mimořádnou opatrností. Neradostnou zkušeností může posloužit podplukovník Matthew Dooley, absolvent elitní vojenské akademie West Point. Během své již osmnáct roků trvající služby, s šesti tour of duty v zahraničních bojovných situacích, byl dekorován, povyšován, v oprávněném očekávání se stát velitelem praporu (battalion) - k němuž ale nedošlo, vzdor těm nejvřelejším doporučením svých nadřízených. Ohrožení jeho kariéry započalo dopisem 57 amerických islámských organizací (z nichž dvě, součásti Muslimského bratrstva, domáhající se zavedení šárii po celém světě), usilující o změny ve výuce islámu, toť zasláno Johnu O. Brennanovi, šéfu CIA a též Obamově hlavnímu poradci v záležitostech protiterorismu. Bílý dům vyhověl.

Podplukovník Dooley byl pověřen výukou na vojenském učilišti National Defense University, oblíben jak u kolegů, tak studentů. Jeden z nich ale na něj poslal udání pro nedostatečné sympatie pro věci islámské. To zřejmě postačilo ke kolapsu obviněného důstojníka s nejvyšším hodnocením „best qualified“, s doporučením na povýšení na plukovníka, s podporou všech členů příslušných výborů. O to se postaral armádní generál Martin E. Demsey, s nejvyšším možným pověřením (chairman of Joint Chiefs o Staff), Obamova pravá ruka, značně levicově mířící.

Druhý armádní případ je lépe znám: Nidal Malik Hasan, 42 roků, v USA narozený syn palestinských přistěhovalců, psychiatr, v hodnosti majora. Též zbožný muslim, jehož inspirací byl Anwar Al-Awlaki, velmi zarputilý nepřítel všeho amerického, prominentní osobnost al-Kájdy v Jemenu (posléze zlikvidován zásahem letadla bez pilota - onen drone). Na texaské vojenské bázi Fort Hood se nijak netajil se svým islámským fanatismem, což jeho nadřízení, s politicky korektními obavami z obvinění z islamofobie, dávali přednost nevnímat. Což však skončilo 5. listopadu 2009, když Hasan, pokládající se se Alláhova bojovníka, se slovy „Allahu Akbar“ se pustil do boje, zastřelil 13 mužů a žen a zranil dalších 30 osob ve vojenských uniformách.
Hasan se hrdě hlásil ke svému činu, domáhal se práva být svým vlastním obhájcem - jenže armádní pravidla nedovolují soudci přijmout výrok viny v případech, kde by hrozil trest smrti. Soud tedy i proti vůli vraha mu ustanovil takového obhájce. Tuze pokrokové a vlivné New York Times v první den zahájení procesu všechny své sympatie soustředily nikoliv na zavražděné oběti, na zraněné, doživotně zmrzačené, na příslušníky postižených rodin, ale na advokáty, jak ti chudáci se budou muset snažit, aby záchránili život multivraha, který se ovšem těší na svůj trest smrti, uspíšící slast objetí s Alláhem.

Dnes je sobota 24. srpna 2013. Včera soud rozhodl o vině, jíž nikdo, včetně obviněného, nezpochybňoval. Doba od dne zločinu do vynesení rozsudku byla delší, než celé úsilí USA za druhé světové války v boji proti Japonsku - od přepadení Pearl Harboru 7.12.1941 až po Hirošimu a podepsání kapitulace na palubě Missouri v září 1945.
Po celou tu dobu střelec Hasan pobíral svůj důstojnický plat. Soud vyhlásil rozsudek o jeho vině, nikoliv o druhu trestu. Pokud by to byl trest smrti, což by zřejmě byla Hasanova preference, mám obtíže s představou, že by k jeho vykonání někdy vůbec došlo. V Americe přece máme nekonečné množství odvolání, průtahů, procedurálních tahanic, s tučnou pomlázkou pro advokáty, to vše z kapes daňových poplatníků.
Bude Hasan nadále svůj plat inkasovat, a že by dokonce přispěl na hrazení takových výloh? Nebylo by to porušováním jeho občanských práv?

***

Hasan se v listopadu 2009 zasloužil o třináct smrtí, Khalid Sheikh Mohammed v září 2001 o víc než tří tisíc. A jeho soud spolu dalšími obviněnými ještě neskončil. Doprovází ho - z notnou asistencí amerických obhájců - potupná šaráda průtahů, zesměšňování soudu, svědků, všeho možného. A soud blahovolně vyhovuje.- například požadavku číst jména všech obětí, jež se podařilo připravit o život.

V průběhu procesu si obžalovaní rozvinou kobereček a začnou se hlasitě modlit. Nebo si z papíru vytvářejí šipky s cílem namířit je do řad přítomné veřejnosti - hodně z nich je ústalých, co z dálav přilétli do Guantanama, aby se zúčastnili tohoto „tyátru“. Šipky připomínající letadla, jež se do mrakodrapů trefila. Obhajoba rovněž přišla s námitkou, že mezi personálem soudu jsou příslušnice ženského pohlaví nedostatečně zahalené, což uráží jemnocit háklivých teroristů. Další takové potupné provokace - a soud nemíní zasáhnout a s provokatéry pořádně zatočit.
Příjemnou výjimkou z tak potupného pravidla je mi již deaktivovaná ex-advokátka Lynne Stewardová, někdejší obhájkyně slepého šejka Omara Abdel-Rahmana, který vyhlásil zatracující fatwu proti všem americkým nevěřícím psům, a byl inspirací na útok mrakodrapy WTC (World Trade Center), na masakr turistů v Luxoru 1997. Pašovala do vězení svému klientovi zprávy, za což dostala deseti letý trest pobytu za mřížemi. Tam dnes dřepí, vůbec se jí to nelíbí. Výtečně svým esejem “No tears for Lynn Steward” (The Washington Times, 15.4.2013) zareagovala Michelle Malkin, kurážná publicistka filipínského původu: “Teď se domáhá soucitu, lékařského komfortu a svobody? To tedy ne! Ta si svou službou vražedným barbarauům zajistila své lůžko v kriminále. A tam ať zajde.”

Při jiné příležitosti se velmi vhodně vyjádřila k osudu chudáků, hladem na Guantanamu protestujících: “Let Them Starve: Gitmo Swindlers Strike Again” (The Washington Times, 15.7.2013). Spěchám vyjádřit souhlas s hlasy, protestujícími proti nešetrnému, až prý nelidskému způsobu, jímž jsou hladující krmeni. Umřít hladem je jejich právo, a je naprosto nehumánní je o něj připravovat.

***

V těchto dnech došlo k dalšímu soudnímu rozhodnutí, jež vyvolalo značnou mediální pozornost: Bradley Manning, mladíček vojáček dost miniaturní velikosti, shledán vinen zveřejněním obrovského (přes 300.000 stran) množství tajných materiálů, k podstatné škodě amerického státu a mnohých jedinců. Rekordní tento výkon ho v ultrapokrokových kruzích kalifornského Berkeley a Oaklandu povýšil mezi nejoslavovanější geroje. A teď dostal třicet či kolik roků basy.
Co dělat? Správná leninská otázka. Manning vymyslel něco unikátního: prohlásil se za ženu, není již Bradley, ale Chelsea. Jako takový či potenciálně taková se domáhá příslušného genitálního předělání a jeho advokát již prohlásil, že tuze bude bojovat za dosažení povinnosti státu, aby mu hradil všechny tyto finančně značné náklady.

Můj názor: svůj zločin spáchal v podobě mužské a jako takový byl odsouzen. Manning, nynější ještě jakési masculinum, již požádal Obamu o amnestii, která v případě kladného vyřízení ho ale ochudí o právo nároku na náhradu výdajů s požadovanou femininizací.

Tak či onak, starosti tohoto druhu Češi nemají a budou jich snad i v budoucnosti ušetřeni. Se svými starostmi s Mosteckou uhelnou, úplatnými zkorumpoanými nejen soudci, podvodnými nejen poslanci, si časem poradí. Snad poradí. ◘

KONEC

Kde vznikli Kocourkovští učitelé

➤ ze str. 10

Někdy s nimi zpíval Vlasta Burian, který byl sice ve fraku jako ostatní, ale s nahou hrudí a místo not si držel náprsenku. Kolem roku 1930 angažoval Kocourkovské učitele i původní Radiojournal, kde působil v hudební sekci Anatol Provazník, také Rychnovák. Tímto technickým prostředkem stali se Kocourkovští učitelé známými po vlastech českých. Drželi se až do let padesátých, kdy jim byly zakázány černé fraky a mohli zpívat jen v civilním obleku. To jsme se volně přidržovali vzpomínek Václava Koláčka, maturitní ročník 1922.

Buďme názorní a ocitujme z první republiky dopis poslaný do Radiojournalu učitelským sborem Obecné školy v Kostomlatech u Nymburka, který reagoval na recesistické užití nominativu místo akuzativu v „Receptu na trampskou píseň“ *Vezmi vášeň krásných retů / vraž do toho Margaretu… zapal ohně táborové / a máš píseň pro trampové*: “Protestujeme, aby byly vysílány písně od takových pochybných individuí, která se vydávají za učitele a zdiskreditovávají tak dobré jméno české učitelstva, a nevědí ani, že 4. pád množného čísla od slova tramp je trampy a ne trampové.“ – „Balada o hřídeli osmkrát zalomené“ připomínala nacistické cenzuře narážky na hákový kříž i osu Berlín–Řím–Tokio, a musela se proto uvádět jako „Balada automobilistická“. Kvůli jejich písni „Život je pes“, napsané na konci 2. světové války, měli problém po roce 1945 s ministrem školství Zdeňkem Nejedlým, který se jí cítil dotčen a cítil v ní narážku na svou osobu *(Protože co snědla a po čem tak zbledla / to byla známá bedla jedlá / místo jedlá byla nejedlá / už za ní nechodím na špacír / do lesa zelenýho*).

Dodejme ze vzpomínek Josefa Káše: „*První koncert byl 7. srpna 1926 v našem rodákově v Rychnově nad Kněžnou a poslední řízením osudu také v Rychnově, a to 28. června 1958... Do politiky jsme se mnoho nemíchali, ale přece ty malé výlety do politické satiry nám nakonec zlomily vaz, takže jsme v roce 1958 byli odepsáni z našeho veřejného života.*“
Dokumentaci Kocourkovských učitelů předal syn jejich zakladatele Svatopluk Káš městu Rychnovu nad Kněžnou v únoru 2003, ale slova, co mu jeho tatínek řekl, v onom odkazu nejsou, a tak cituji Svatopluka Káše: „*Víš, Vlastíku, byl jsem dost dobrý doktor, ale takových je mnoho. Byl jsem i slušný muzikant, ale takových je spousta. Ale založil jsem Kocourkovské učitele, a to nedokázal nikdo jiný.*“
Na podzim 2007 byl rodný domek Kocourkovských učitelů v rychnovské latinské čtvrti zbourán a na jeho místě stojí už jiný.

Obrazový materiál: autor

NA PŘÍMÉ LINCE S ŘÍMEM

Pro ND Rosťa a Eva Firlovi

Jak jsme již uvedli minule, manželé Firlovi s námi nějaký čas komunikují přímo z Říma, kam si naplánovali - ostatně ne poprvé ani podruhé, ale hned poněkolikáté, svoji dovolenou. A tady jsou jejich další reportážní zkratky ze současného Věčného města, nebo chcete-li také Matky měst.

3.9. Jedeme do Říma zkoumat silniční revoluci: od 3. srpna je autům uzavřena část Via Fori Imperiali kolem Kolosea, a to není pro autamilujici Římany maličkost. Lépe řečeno to je důvod k lidovému povstání a revoluci. Nově zvolený starosta Marino je v úřadu sotva dva měsíce. Řeči o uzavření autoprovozu kolem Kolosea nikdo z voličů během volební kampaně nebral příliš vážně podle tradičního rčení o politických kecech a slibech ‚Slova se mluví a voda teče'. Ale starosta tímto rozhodnutím tnul do živého, protože není unikátnější stavby v Římě, kterou by ročně navštívilo na pět miliónů turistů, než tento monument postavený v letech 72-80 n.l.

Stavba Kolosea je cosi jako „vzdorprojekt" císaře Vespasiana, který usedl na císařský trůn po slavném zpustlém císaři Neronovi. Na místě, kde dnes ční masivní Koloseum, budoval Nero svůj Zlatý dům v centru Říma, a tímto počínáním doslovně zbankrotoval císařskou státní pokladnu, což lid a senátoři nemohli Neronovi tolerovat, a tak byl Nero ve svých 31 letech odsouzen k smrti coby nepřítel národa, a usmrcen svým pobočníkem, protože se nemohl odhodlat spáchat sebevraždu.

Vespasian, coby následník, rozhodl na místě nenáviděného Zlatého domu postavit Koloseum jako dar lidu římskému a vytvořil tak monumentální prostor pro gladiátorské hry a zábavu. Koloseum pojalo 50.000 diváků. Skoro 500 let se tam pravidelně konaly gladiátorské hry a pobíjely tisíce zvířat. Poslední hry se konaly v roce 524. Později Koloseum sloužilo jako pevnost a lom na opracovaný kámen, užívaný při stavbě renesančních paláců a chrámu.

Ve 30. letech 20. století Benito Mussolini rozhodl vetknout do historické zástavby v centru Říma autostrádu zvanou Via Fori Imperali, která spojuje novodobý památník vzniku sjednocené Itálie, lidově zvaný svatební dort, a to směrem ke Koloseu, kde se producírovali fašističtí hnědokošiláci. Je zaznamenáno, že Adolf Hitler při návštěvě Mussoliniho a Říma byl monumentem Kolosea uchvácen a žádal své architekty, aby zbudovali v Mnichově, rodném městě nacismu, cosi jako Koloseum, ale větší a krásnější.

Rostoucí automobilismus, a Římané jsou největšími milovníky automobilů na světě, v Římě připadá na 1000 dospělých obyvatel 977 automobilů. Autoprovoz tak působí jednak korozi Kolosea výfukovými plyny, ale ještě horší vliv mají otřesy nepřetržitého plynutí automobilů kolem stavby. V minulém roce se zřítilo několik jejích kusů, naštěstí v noci, a nikdo nebyl zraněn, leč chátrání dva tisíce let starého Kolosea postaveného z betonu a travertinu je evidentní a zákaz bláznivého autoprovozu byl tedy nabíledni. S omezením autoprovozu se v Římě experimentuje zhruba desítku let. Pokud si vzpomínám dobře, tak při návštěvě v roce 2010 bylo v platnosti uzavření Via Fori Imperiali, a v tu neděli bylo nádherné vidět, jak tisíce Římanů a turistů korzovali po autostrádě, a pociťovali jsme to jako osvobození od smrdutého a hlučného autoprovozu. Bariéry byly vztyčeny hned v 6 ráno na obou stranách Via Fórum Imperiali a nedělní autoprovoz byl odkloněn na objížďku. V 6 večer byly bariéry odstraněny a auta se zase valila jako řeka a hyzdila

Ale zpět na pěší zónu zvanou *zona pedonale*. Pohybovat se v Římě po nohách je náročné, protože deset procent římských řidičů jezdí s nohou na plynu a brzdě a rukou mačká klakson, jakoby hlukem ucpanou silnici mohli otevřít.

A parkování? Každý ví, že průměrný automobil je 23 hodin zaparkovaný, a Římané parkují na místech, kde se nemá parkovat - jako jsou mosty, chodníky, odbočovací pruhy silnice; prostě dívat se na římské řidiče je prvotřídním show toho, co se na silnici dělat nemá. A mezi nesčetnými auty se proplétají nesčetné motocykly, mopedy, babety a skútry.

S kýmkoliv jsem ochoten se vsadit, že z bodu do A do bodu B v historickém centru Říma dojdu pěšky rychleji než motorem; ale to asi Římané nikdy nezkusili. Věřím, že první vlaštovka, a uzavření Via Fori Imperiali je první vlaštovkou starostovy obdivuhodné iniciativy vytlačit auta z historické části Říma – přinese výsledky, a my mu držíme všechny palce, aby tomu tak bylo.

Nový starosta je občanským povoláním chirurg a specialista na transplataci jater. Starosta o sobě říká, že nevlastní auto už 11 let, a to je ten nejlepší signál, že odborník na lidské tělo je zároveň odborníkem na lidskou duši nalomenou chvatem. A těším se na pěší chůzi po historickém Římě i po těch místech, která do konce července totálně okupovala auta.

Bylo by snadné vytlačit autoprovoz z centra Říma, kdyby slíbená trasa C podzemní dráhy byla dokončena podle plánu: trasa C metra byla započata v roce 1990 s odhadem nákladů 1,9 miliard eur a s datem dokončení konec 20. století - k oslavám

násupu 21. století - což se nestalo, a jsou velké pochyby, zdali trasa bude otevřena v r. 2020, kdy Řím usiluje o konání olympiády.

V r. 2012 zakoupili Italové 1,65 mil. bicyklů, což je první rok, kdy jejich nákup převýšil nákup automobilů: v r. 2007 koupili 2.5 miliónu nových aut, r. 2012 o celý milión méně - tedy 1.5 miliónu, a prodej aut nadále klesá. Takže, Italové se kol nevzdávají, ale dávají přednost šlapacím bez újmy na dobrém ovzduší a bez smradu motorů. A to je dobrá zpráva z Říma.

5. 9. Jak jsme "zakopli" o židovský Nový rok? Neznaje letošní datum Rosh Hashannah, byli jsme včera překvapeni, když bylo Portiko zcela vyprázdněno od stovek zaparkovaných aut, booze, jak to bylo krásné! A ty krásné výhledy na budovy kolem Portika.V Římě je snadné dospět k nenávisti aut, a vůbec všech motorů, neb Římané své stroje milují, a tyto jsou všude. Ale nejde o to ježdění, i když Římané zpravidla akcelerují pomocí houkačky, ale jde o to, že vozidlo je někde zaparkováno - velmi často v místech, které urážejí náš estetický smysl pro krásu, harmonii a půvab Věčného města. Když jsem koupila v židovském pekařství na Portiků naše oblíbené housky, s potěšením jsme pozorovali vozidlo odtahové služby, zvedající za zadní kola bílé SUV... když tu se z obchodu vyřítil postižený řidič, vysvobodil své vozidlo ze závěsu a odjel. S tučnou pokutou. Zeptala jsem se v obchodě, co že ten klid, a řekli mi, že je Nový rok a na Portiku a kolem hlavní synagogy nesmí parkovat žádné auto z důvodu bezpečnosti. Řekli jsme si s Rosťou, že by se měl Rosh Hashanah udržovat aspoň na Portiku a v okolí po celý rok. Dnes jsme se chtěli podívat na Portiko bez aut znovu, ale židovská domobrana nás nepustila za bariéry, z čehož vyplývá, že i taková hezká událost má své stinné stránky. Tak jsme šli na cappuccino a pak na Kapitol požalovat Marku Aureliovi, co se v Římě děje. Hezký den a večer, Eva

6. 9. Mila Věrko, četla jsem Roštovi tvůj dopis po siestě, kterou Rosta teď v Římě pevně drží. Mezi lunchem a kafem ve tři se natáhne a říká, že má prázdniny. Jo, to slovo prázdniny teď používá v kontrastu k PLNINY pro lidi, kteří mají tak „*plné prázdniny*", že nemají čas napsat pár řádků ani na pohled...

Po dvou týdnech v Itálii jsme se shodli, že turistů je tu mnohem více, než jsme viděli před třemi lety, a to jsme si tehdy mysleli, že Řím to už nezvládne.

Když jsme tu byli před 14 lety poprvé, tak jsme ještě byli u různých turistických atrakcí sami; na Svatopetrském náměstí ve Vatikánu byla předevčírem ohromná fronta před vchodem do „sv. Petra", že nás ani nenapadlo tam zamířit. Včera u mého milovaného Pantheonu byl mohutný vchod rozdělen šňůrou na půlku pro vstup davu a půlku pro východ. Vevnitř byla hlava na hlavě. Co dvě minuty se ozývalo z amplionu „tiše, tiše, jste v kostele" v několika jazycích. Jako v Sixtinské kapli. Na Kapitolu chtěl Rosťa dělat fotky a trvale musel odhánět turisty, kteří mu lezli do objektivu.

Popravdě si myslím, že čím víc lidí cestuje, tím mají rozšířenější obzory. V tom se mnou Rosťa nesouhlasí a sveřepě tvrdí, že lidi nic nevidí, jen následují průvodce jako hodně ovečky.

Na rozdíl od nich se my kdekoliv zastavíme, zíráme a obdivujeme a nenecháme po sobě šlapat. Teď jdeme na cappuccino pro místní lidí, čemuž říkáme loubí. Je to kavárnička zarostlá vínem na půvabném náměstíčku, které snad ještě pamatuje chvíli, kdy Augustus určil pro Trastevere celou kohortu policajtů/požárníků, zatímco za řekou ve vlastním Římě byla jedna kohorta na dva okrsky, neb Trastevere, starověká Transtiberina, byla čtvrť, o jakých se dnes eufemisticky říká, že tam bydlí lidé „ekonomicky znevýhodnění".

Jo a na teploměru je 30 stupňů, což je více než v Kuala Lumpus, a o dvacet více než v Sudbury. Buď zdráva a piš.

9. 9. Dnes se překulíme do druhé půlky našich italských prázdnin. Měsíc je časová vzdálenost mezi dvěma úplňky; rok je čas mezi dvěma slunovraty a den je ohraničený od poledne do poledne. Toto jsou kosmické časové hodnoty, které jsou úplně jiné než lidské hodnocení času. Kdosi řekl, půlhodina milování uletí jako vteřina, zatímco půlhodina na zubařském křesle trvá věčnost.

Včera večer na náměstí před Mařenkou Trasteverskou bimbal zvon konec mše a vedle nás se zastavili dva hudebníci. Ten starší se opíral o basu a mladší seděl na stoličce s tahací harmonikou a hráli čardáš, při kterém stovky turistů kolem poklepávali nohama do rytmu; melodie to byla prostá, vlastně mistrné variace na 4 čardášové takty, ale ti dva cikáni to tak uměli, že celé náměstí kolem fontány bylo v úžasu.

Řím je město, kde může tulák-cestovatel sbírat desítky takových momentů. Na ulici Lungaretta seděla dívka s pěti kovovými bubínky, na které vyťukávala rytmus a k tomu zpívala jakýsi záhadný orientální zpěv. Hlas neměla silný, ale její bravura s bubny zachytila pozornost všech kolemjdoucích. V monumentálním Portiku Pantheonu, tvořeném 16 obrovitými žulovými sloupy, seděl muž s violoncellem a hrál variace na Vivaldiho Čtyři sezóny, a kolem rostl dav posluchačů. Už byla tma, a přesto bylo náměstí Rotonda v tomto horkém večeru plné.

Na náměstí Navona, kam jsme prošli od Pantheonu, seděl se zesilovací basovou kytarou muzikant přinejmenším padesátiletý a hrál melodie Erica Claptona a houf posluchačů kolem něj rostl, a ti zvláště dojati házeli mince do otevřeného pouzdra kytary jako odměnu za zdobení večera na Navone. O pár metrů dál nějaký azijský umělec stříkal akrylovými barvami kompozice na papír, a když měl podložku plnou, malbu ožehl a obecenstvo vzdyhlo nadšením, že tvoří obrázky barvou a ohněm. Když jsme se vraceli přes ostrov v Tiberu po 2000 let starých mostech, hrál tam muž na kytaru písně z repertoáru Franka Sinatry. Cesta Římem je lemovaná baviči všeho druhu, také živými sochami všeho druhu.

Čteme nádhenou knihu, jak Michelangelo maloval strop Sixtinské kaple a Eva vznesla nápad, udělat sérii fotografií Michelangelův Řím... Přejeme hezký den a vše dobré. ◘ *POKRAČOVÁNÍ*

Foto Řím-Velabro, Rosťa Firla

NOVÝ DOMOV (NEW HOMELAND) – CZECH AND SLOVAK BI-WEEKLY

Vydává **Masaryk Memorial Institute, Inc., 450 Scarborough Golf Club Rd., Toronto, ON M1G 1H1**. Řídí tiskový výbor MMI.

Redakce si vyhrazuje právo příspěvek zkrátit, redakčně upravit a rozhodnout o jeho event. zařazení. Z předplatného nevyplývá předplatiteli žádný nárok na umístění jeho článku do novin. Anonymy neotiskujeme. Názory prezentované v uveřejněných příspěvcích nemusí vyjadřovat stanovisko redakce ani MMI. Nevyžádané rukopisy a fotografie redakce nevrací. Redakce neposkytuje žádné informace o autorech.

Archiv na webu www.masaryktown.ca Webová prezentace Alena Kottová

Redakční rada: Lanny Rosický (ČR), Brigita Hamvašová, Barbara Sherriffová (konzultantka jazyka anglického], Jiří Grosman a Miloš Krajný (Toronto), Josef Skála a Jiří Adler (Vancouver), Alena Martinů (Montreal), Eva Firlová (konzultantka jazyka českého, Sudbury), Radka Mayerová (Edmonton).

Masarykův ústav (MMI) je charitativní organizace, reg. č 119582781RR0001. Jejím posláním je udržovat české a slovenské kulturní tradice a obohacovat tak život kanadské veřejnosti.

Kancelář Iva Ječmen tel. 416.439 4354 (ÚT, ST, ČT), office@masaryktown.ca

Roční předplatné: Kanada $ 46 CAD, USA $ 68 USD, ostatní $ 96 USD. Šeky zasílejte laskavě na adresu redakce (viz nahoře, shodná s adresou MMI).

Ceny inzerátů sdělíme na požádání.

Tyto noviny byly vybrány Národní knihovnou ČR jako kvalitní zdroj, který by měl být uchován do budoucna a stát se součástí českého kulturního dědictví.

Stránky jsou archivovány několikrát ročně a jejich záznam je součástí České národní bibliografie a katalogu NK ČR.

Šéfredaktorka a grafická úprava Věra Kohoutová tel. 647.608 1713 Pište vera.toronto@gmail.com

STRÁNKY ARCHIVOVÁNY NÁRODNÍ KNIHOVNOU ČR · WebArchiv

Kolik stojí dnes řízek s kaší?

Ceny potravin míří raketově vzhůru, podívejte se, za kolik bylo možné v obchodech pořídit potraviny na řízek s bramborovou kaší pro čtyři osoby před pěti lety a o kolik bude vaše peněženka po nákupu lehčí dnes.
Pro náš oběd v obchodě nakoupíme:

- Vepřovou pečeni s kostí (1 kg), po odkoštění 800 g
- Brambory (1kg)
- Mléko (1 litr)
- Máslo (350 gramů)
- Hladká mouka (200 gramů)
- Vajíčka (2 kusy)
- Strouhanka (250 gramů)

..a protože jsme Češi, tak do košíku přihodíme ještě čtyři piva.

Z výše uvedených statistik je patrné, že zatímco ještě před pěti lety vás přišel nákup surovin na vepřový řízek s bramborovou kaší a pivem pro čtyři osoby na necelých 240 korun, nyní v obchodně za stejný nákup utratíte v průměru o 15 procent více, tedy 275 korun. Ze všech potřebných potravin se přitom nejvíce zvedla cena brambor (+81,7 procenta) a másla (+47,5 procenta). Naopak levněji je možné nyní nakoupit bílé pečivo, z něhož po čase připravíme strouhanku, zlevnilo zhruba o pětinu.
Jen nepatrně dražší nákup mají obyvatelé Prahy, kteří za oběd pro čtyři osoby utratí 277 korun. Nelze přitom vůbec říci, že je v Praze vše dražší, než je celorepublikový průměr. Zatímco brambory, mléko nebo máslo pořídíte v pražských obchodech skutečně o něco dráž, další suroviny, mezi které patří například vejce nebo vepřové, jsou v Praze o něco levnější. Pivo je prakticky k dostání za cenu na úrovni celorepublikového průměru.
Propočty dále ukázaly, že pokud by si dal někdo (teoreticky) tu práci a sehnal by si každou surovinu potřebnou na náš oběd vždy v tom nejlevnějším kraji, pak by za oběd zaplatil 255,8 koruny, tedy jen o sedm procent více, než kolik platil před pěti lety průměrný Čech. Zároveň by takovýto teoretický zákazník ušetřil o něco více než sedm procent proti průměrnému nákupu napříč republikou dnes.
Ještě o něco méně pravděpodobným případem by byl nadšenec, který by nakupoval vždy v kraji nejdražším. Takový by v obchodech nechal 295,4 koruny, což je téměř o čtvrtinu více než průměrný Čech před pěti lety a zároveň o 7,2 procenta více než průměrný Čech nyní.
Při celkovém pohledu na ceny potravin je patrné, že mezi dražší kraje v Česku patří regiony Jihočeský, Vysočina a Praha. Naopak k levnějším krajům je možné řadit Ústecko nebo Karlovarsko.

Zdroj: http://mediafax.nova.cz/clanek/finance/rizek-s-bramborovou-kasi-podivejte-se-kolik-stoji-rodinny-obed-dnes-a-kolik-stal-pred-peti-lety.html, 28.6.2013

ČLOVĚK NENÍ SOUHRNEM TOHO, CO MÁ, ALE SOUHRNEM VŠEHO TOHO, CO JEŠTĚ NEMÁ, ČEHO JESTĚ MŮŽE DOSÁHNOUT. *JEAN-PAUL SARTRE*

KŘÍŽOVKA PRO VOLNOU CHVÍLI

"MÝM KONÍČKEM JE AKVÁRIUM, U TOHO VYDRŽÍM CELÉ HODINY." "A CO TOMU ŘÍKÁ MANŽELKA?" "TA ....."		POMŮCKA: ANAS,AVA EMS,ILEUS KOPOV,NIBS ZAŘÍZENÍ K MAZÁNÍ STROJŮ	ŘÍM.1252	AUTORSKÉ OSVĚDČENÍ (ZKR.)	JESTLI	PETRO-HRADSKÁ ŘEKA	STŘEVNÍ NEPRŮ-CHODNOST	KUS HADRU	ANGL.ZKR. EXPRESNÍ POŠTY
	SNÍŽENÝ TÓN E	2 1							
PC KLÁVESA K OPUŠTĚNÍ PROGRAMU				LÍC MINCE SEHNAT					
RUSKÁ VESNICE					CITOSLOVCE BOLESTI SCHOD			3	OPÉKAT V ROZPÁLE-NÉM TUKU
	NETŘÍDĚNÉ ÚLOM.CUKRU ALKALOID V ČAJI					STŘEDISKO VRCHOLOV. SPORTU-ZKR. LAT."KACHNA"			
KDO UZNÁVÁ EXISTENCI BOHA							INIC.ZPĚVÁKA MUKA INIC.ZPĚV.NE-KONEČNÉHO		
INICIÁLY ZPĚVAČKY PILAROVÉ			POLÁRNÍ OBLAST S OBČASNOU VEGETACÍ						
ANGLICKÉ ZÁJMENO			ROČNÍ DŮCHOD JEDNODU-CHÝ STROJ						
NÁRYS							ŘÍM.101 MYSLIVECKÝ PES		
	LUČNÍ BYLINA	JELENOVA DRUŽKA PŮV.OBYV. N.ZÉLANDU				ANGLICKY "KOTĚ" SLŮVKO PŘIROVNÁNÍ			
UCHOPENÍ (LIDOVĚ)					LIDOVÝ SOUHLAS NENÍ-LIŽ PRAVDA			ZNAČKA PEPŘE	ROZPOUŠTĚT SE
RADIÁN (ZN.)				CUPITAT ZN.RADONU					
PROGRE-SIVNÍ									
UPRAVOVAT VÝKLADNÍ SKŘÍŇ									

ŘEŠENÍ KŘÍŽOVKY Z TOHOTO ČÍSLA:
"MÝM KONÍČKEM JE AKVÁRIUM, U TOHO VYDRŽÍM CELÉ HODINY." "A CO TOMU ŘÍKÁ MANŽELKA?"
TAJENKA:
"SE NEPTÁ, CO DĚLÁM V PRÁCI."

PŘEDPLATNÉ NOVIN ŠEKEM:
NOVÝ DOMOV
450 Scarborough Golf
Club Rd. Toronto
ON M1G 1H1 CANADA

Kanada $ 46 CAD/rok
USA $ 68 USD/rok
ostatní $ 96 USD/rok

V ČR MŮŽETE NOVINY UHRADIT:
Komerční banka, a.s.,
Spálená 51, 111 21 Paha 1
Account: Masaryk M. I. Canada
Account No.: 400 144-011/0100

NOVÝ DOMOV - OBJEDNÁVKA PŘEDPLATNÉHO

O Věk do 60 let O nad 60 let O nad 70 let O nad 80 let

Nový odběratel O do 60 let O nad 60 let O nad 70 let O nad 80 let

Předplatné Nového domova $.....

Dar tiskovému fondu MMI $ ..... Přikládám šek na $.....

Jméno a příjmení .....

Adresa .....

.....

Poštovní kód..... Telefon .....

Email.....

Šek zašlete laskavě na:
Novy domov, 450 Scarborough Golf Club Rd.
Scarborough M1G 1H1, ON
Roční předplatné: Kanada $46 CAD, USA $68 USD, ostatní $96 USD
Za dary nad $15 bude kanadským dárcům zaslán Charitable donation tax receipt. Děkujeme dárcům za jejich velkomyslnost.
Info: vera.toronto@gmail.com, cell 647.608 1713, redakce 416.439 9557

UNIGLOBE Enterprise Travel

HEART OF EUROPE HOLIDAYS

Formally Nitra Travel

SLOVAKIA CZECH THAILAND SPAIN TURKEY NORWAY MONACO ISRAEL IRELAND GREECE FINLAND EGYPT CUBA CHINA CANADA AUSTRALIA

blanka@premieregroup.com
dianab@premieregroup.com

- Tailor Made Holidays
- Travel Insurance
- Ocean/River Cruises
- Air Tickets

1221 Yonge Street (at Summerhill subway)
Toronto, M4T 1W4
Tel: 416 504 3800
Toll Free: 1 800 825 7577
Fax: 416 598 1311
Monday to Friday: 9:00 AM - 5:00 PM
Saturday: By appointment

MEMBER OF: IATA tico.ca 1810380 CLIA

Go, See, Experience

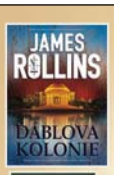

České knihy, filmy, CD a další české věci.

KNIHA & ČASOPIS S OBJEDNÁVKOU

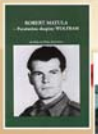

1-877-287-1015
www.czech-books.com
@ mail@czech-books.com
1652 Mountbatten Pl., Victoria, BC, V8S 5J9, Canada

Časopisy: Reflex, Květy, Blesk, Vlasta

czech-books.com
Because reading keeps your mind in Czech

INTERNATIONAL TRAVEL
provides travel service

to individuals, groups and corporations within Canada as well as to the United States, Europe and the World. Our services include consulting and booking of flights, cruises, hotels, all-inclusive packages, travel medical insurance, car rentals.
We are introducing a new service via Polimex:
SENDING PARCELS TO SLOVAKIA AND CZECH REPUBLIC
Surprise your loved ones overseas with
a gift from Canada and save money on postage:
example of market price: 3 kg parcel, dimensions: 35 cm x 35cm x 35cm:
Canada Post - $ 95.92 TNT courier - $132.69
Polimex - $ 2.99 per kg + $20 fee = 28.97
Follow us on Facebook: www.facebook.com/intltravel
208 Bloor St. West, Suite 505, Toronto, ON M5S 3B4
tel. 416-922-7775 or 1-877-922-8775 cell: 416-939-6118

INTERNATIONAL TRAVEL Explore The World With Us
TICO Registration # 0016556

email: agatha@intertravel.ca
web: www.intertravel.ca

Travel with confidence, Travel with us!

HĽADÁME OPATROVATEĽKU PRE ROČNÉHO CHLAPČEKA; PART TIME ALEBO FULL TIME, PODĽA DOHODY. SLOVENČINA LEBO ČEŠTINA. TEL: 416.350 1239

BROUCZECH LAGER BEER

Enjoy this hand made, just a touch sweeter, Czech Premium BrouCzech Lager Beer.

Served @ Prague Restaurant Masaryk-town and Golden Pheasant Restaurant, Mississauga Find an Ontario location at www.thebeerstore.ca/beers , then click

Czech Republic or drop a note to paulk171@sympatico.ca to bring BrouCzech directly to your favorite Beer store

Brewery info www.novopackepivo.cz

KNIHOVNA LIBRI PROHIBITI

hledá staré české a slovenské knihy, noviny, časopisy, oběžníky, věstníky a další tiskoviny s českou a slovenskou tématikou, vydávané mimo Československo.

LIBRI PROHIBITI,
Senovážné nám. 2, 110 00 Praha 1 tel/fax (00420) 2 24 22 59 71
e-mail libpro@iol.cz
http://libpro.cts.cuni.cz

Restaurant Praha na Masaryktownu

ST-ČT 17.00-22.00
PÁ 17.00-23.00
SO 17.00-22.00
NE 12.00-22.00

450 Scarborough Golf Club Rd. Toronto

tradiční česká, kanadská i eurokuchyně, svatby, obědy, příležitostná a rodinná setkání, recepce